

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	1601-01/2018
Érkezett:	2018 OKT 24.
Beadvány:	1
Melléklet:	6 db
Kezelőiroda:	

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy legyen szíves, állapítsa meg a **23.P.23.847/2011/72., 3.Pf.20.880/2017/10/II., Pfv.III.20.641/2018/2. számú** bírói döntések alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat szíveskedjék megsemmisíteni.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

Az érintett határozatok és kúriai végzés adatai a következők:

-elsőfokon eljáró bíróság: Budapest Környéki Törvényszék (1146 Budapest, Hungária krt. 179-187). Elsőfokú eljárás, illetve ítélet ügyszám: **23.P.23.847/2011/72.** (2016. március 7.-én született az elsőfokú ítélet);

-másodfokon eljáró bíróság: Fővárosi Ítéltábla. Másodfokú eljárás, illetve jogerős részítélet ügyszám: **3.Pf.20.880/2017/10/II.** (2017. dec. 13.-án született a másodfokú ítélet.);

-kúriai felülvizsgálat ügyszám: **Pfv.III.20.641/2018/2. szám,** (2018. június 27-én kelt.)

Tisztelt Alkotmánybíróság! Az ügyben tehát már nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt.

Tisztelt Alkotmánybíróság! A kártérítési perünkben a jogorvoslati lehetőségeket kimerítettük. Az ügyünkben igazságtalan és tisztességtelen elsőfokú ítélet született, amelyet a másodfokú bíróság tanácsa helyben hagyott. A bíróságok tudatosan perdöntő, dokumentált tényeket, ajánlott levelet, hatósági határozatot, saját jegyzőkönyvük tartalmát stb. tagadtak le és hamis szakvéleményt fogadtak el –bejelentéseink ellenére– alperes pernyertessége érdekében. Alperes keresetét kiegészítette a bíróság az ítéletben, alperes nem nyilatkozott hitelesség ügyében, de a bíróság hamisan alperes nevében írt erről. A kártérítési igényünket indokolatlanul elutasították és megfosztottak az igazságszolgáltatás lehetőségétől is. A másodfokú eljárás során hiába jelentettük a Fővárosi Ítéltáblának, hogy az elsőfokú eljárás során a bíróság főként az anyagi jogszabályokat sértette meg és saját, ítéletbeli közlése szerint „nem vehette figyelembe” a beadványainkat. Ezért panaszunk hatására az elsőfokú bíróság azt ígérte, hogy ezeket beszereli a másodfokú bírósághoz felterjesztendő iratok közé. A másodfokú bíróság tanácsa az anyagi jogszabályok megsértéséről nem nyilatkozott, de II.r.felperes nevét azért mégis kijavította, amely által egy II.r.felperesre tulajdonképpen nem vonatkozó első fokú ítéletet emelt jogerőre. A nevezett, elsőfokú ítéletbeli közlést és az arra való hivatkozásainkat figyelmen kívül hagyta és minden első fokon (az első fokú bíróság által „beszerelt” beadványokat is beleértve), illetve azt követően, másodfokon benyújtott

beadványunkat utólag „hatálytalannak” tekintett, de erről több mint egy éven keresztül nem értesített bennünket. A másodfokú tanács az anyagi jogszabálysértéseket tehát nem állapította meg, helyette -az eljárási jog sértésének meg nem történte hivatkozva- nem látott indokot arra, hogy az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására kötelezze, sőt maga is anyagi jogszabályokat sértett pl. hamis jogtanácsosi nevet közölt a részítéletben, tudatosan, mert az új jogtanácsossal beszélt és a részítéletet az ő nevére postázta, az ajánlott levelünket letagadta stb. Részítéletet hozott arra hivatkozva, hogy szerinte a helyi önkormányzat ellen is per indult, amely nem lett megszüntetve. (Nekünk erről nincs tudomásunk.) A kérelmezett tárgyalás tartása helyett mindössze ítélethirdetés történt, pont ugyanazon tanács által, amely tanács az elsőfokú eljárás végzései ellen beadott összes fellebbezésünket elutasította.

A tisztességtelen másodfokú eljárás után abban a hiszemben fordultunk a Kúriához, hogy a Kúria a hamis ítéletet felülvizsgálja vagy visszaadja az ügyünket elsőfokú eljárásra, hiszen, ha mást nem, azt bizonyosan látta, hogy az első és másodfokú ítélet II.r.felperes nevét illetően nem egyezik meg. A Kúria viszont a felülvizsgálati kérelmünket hivatalból utasította el. Jogszabályi hivatkozás hiányát stb. állapította meg, de hiánypótlásra nem szólította fel az ügyvédünket. Az általunk készített felülvizsgálati kérelmet egyébként az ügyvédünk állítólag átírta, de ezt az általa benyújtott kérelmet mi nem ismerjük, mert minden kérelmünk ellenére, hamis hivatkozással nem hajlandó megküldeni számunkra, így azt csatolni sem tudjuk. Az általunk írt és csatolt kérelemben van jogszabályi hivatkozás és részletesen indokoltuk, hogy miért kérjük a Kúria szíves felülvizsgálatát. A másodfokú ítéletet követően, már másnap postai levelekben és e-mailek útján kértük a Kúria szíves segítségét, amelynek hatására az új alperesi jogtanácsosnak a másodfokú ítélethirdetésen való részvételéért szóban megítélt 420 ezer forint díjat 100 ezer forintra mérsékeltek a másodfokú tanáccsal az írásbeli ítéletben és a leveleinket irattárba helyezték. Mivel a Kúria érdemi döntést nem hozott, ezért a Kúria végzésével kapcsolatban elsősorban arra hivatkozunk, hogy annak már a fejlécében három hiba van, nem az alperes jogtanácsosának neve szerepel abban, II.r.felperes nevét elírták, az ügyvédet pedig tévesen pártfogónak tüntették el, (holott már nem volt az), ezért kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságtól a végzés megsemmisítését. A Kúria elutasító végzése 2018. június 27-én kelt, de csak 2018. szeptember 3-án kapta meg azt az ügyvédünk, [REDACTED]

[REDACTED] zunk arról, hogy az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő (az alkotmányjogi panasz benyújtására alapjául szolgáló bírói döntés közlésétől számított 60 nap) megtartásra került.

Tisztelt Alkotmánybíróság! Nekünk, indítványozóknak sajnos nem volt tudomásunk arról, hogy kezdeményezhetjük a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését, de az alkotmányjogi panaszunk előterjesztésével egyidejűleg kezdeményezzük azt.

(Egykori alperes már a 2018. aug. 30-án kelt felszólításában 8 napon belül egy összegben követelte tőlünk az 520 ezer forint perköltség megfizetését, mi részletfizetést kértünk tőle,

Egykori felperesek:

fokú ítéletben, mind a Kúria által hozott

Egykori alperes:

3

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A panaszunkat azon Alaptörvényben [XXVIII. cikk (1) bekezdés] rögzített jogunkra hivatkozva tesszük meg, miszerint:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy.. valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, **független és pártatlan bíróság tisztességes** és nyilvános **tárgyaláson**, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Előzetesen kijelentjük, hogy a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunk súlyosan meg lett sértve a bíróságok által, amelyet az is bizonyít, hogy a bíróságok az anyagi és eljárási jogi szabályokat számtalanszor megsértették. A bíróságok mindkét ítéletben számtalan valótlan állítást tettek, perdöntő hatósági határozatot, dokumentumokat, ajánlottan feladott levelet tagadtak le, tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt tanúvallomásokkal ellentétes állításokat tettek. Egyoldalúan csak a mi, felperesek kötelezettségeinek teljesítését vizsgálták, alperes szolgáltató kötelezettségszegéseit teljesen figyelmen kívül hagyták, holott alperes okozatos mulasztásai miatt keletkezett a kárunk. Eltekintettek alperes írásbeli fenyegetéseitől, továbbá attól, hogy alperes a jogtalan követelésének elismerését erőgépes erőszakkal kényszerítette ki. A fizetési hajlandóságunkat a bíróságok nem vették figyelembe. Dokumentáltan hamis szakértői véleményt „aggálytalannak” minősítettek. Egyértelműen nem voltak pártatlanok, a jogi tájékoztatásunkkal visszaéltek, azt kihasználták, perhúzást eszközöltek, még a Kúriát is felhasználva. Mindezt alperes és a szakértő érdekében, kifizetői, ráadásul kisnyugdíjasok rovására tették. Mindezen alaptörvény-ellenes cselekmények a bírósági döntéseket érdemben befolyásolták.

Tisztelt Alkotmánybíróság! Az alaptörvény-ellenes cselekmények mellett már mintegy mellékesként jegyezzük meg, hogy a bíróságok tisztességtelenül figyelmen kívül hagyták, hogy a peres felek között ún. vegyes jogviszony áll fenn. Alperes jogban jártas, erőfölénnyel rendelkező közszolgáltató, mi, felperesek pedig jogban járatlan kis fogyasztók, ráadásul idős kisnyugdíjasok vagyunk, amely tények az eljárás során nem kerültek méltányolásra. A bírósági eljárás során ránk, felperes kis fogyasztókra nehezedett -szakmai hozzáértésünk nélkül- a bizonyítékok beszerzése. Nagy erőfeszítéssel tudtuk meg, hogy milyen dokumentumokra van szükség és azokat mégsem tudtuk teljeskörűen benyújtani, holott ezek alperes közszolgáltató számítógépes nyilvántartásában rendelkezésre állnak. Alperes közszolgáltatótól és a szakértőtől a bíróságok semmilyen dokumentumot sem kértek be (pl. tételes számlák, hitelesítési dokumentum, közkút üzemeltetési szerződése) és azok pedig maguktól nem nyújtottak be. Azon hamis információkért pedig, amelyeket a szakértői anyag tartalmazott, nekünk kellett fizetnünk. Ha tehát a vegyes jogviszonyt a bíróságok figyelembe vették volna (pl. bekérték volna a vízőra hitelesítési dokumentumát, a vízőra felszerelési jegyzőkönyveket, amelyek általunk beszerezhetetlenek voltak és, amelyek bekérését hiába kérelmeztük a bíróságoktól), akkor bizonyosan más ítéletet kényszerültek volna hozni.

A nevezett igazságtalan, dokumentált tényeket figyelmen kívül hagyó bírói döntések ráadásul családjunk létfenntartását megszüntető következményekkel jártak számunkra. Az egy főre jutó havi 56 ezer forint jövedelmünkből kívánnak jogszerűtlenül, **utólagosan** kiszabott illetéket, közel 2 millió forintot kifizettetni velünk, ahelyett, hogy igazságot szolgáltatott volna nekünk vagy legalább méltányosak lettek volna, már csak a saját jogszerűtlenségük miatt is. Idősen éhhalálra és fagyhalálra ítélték bennünket, az alperes bosszúvágyát beteljesítve, mert az alperes tartott a közérdeksértő tevékenységének kiderülésétől. Megbetegítettek bennünket, az életünket megrövidítették.

Tisztelt Alkotmánybíróság! Drámaian hatott ránk és mind a mai napig elborzaszt bennünket, hogy a bíróságok nemcsak szemérmetlenül tettek valótlan állításokat, tagadtak le dokumentált tényeket stb., hanem alperest sokkal gátlástalanabban képviselték, mint a saját jogtanácsosai. A jogosan járó kártérítés helyett a 8 évig tartó per gyötrelmeiben részesültünk, amely lelki és anyagi terheket jelentett. A per súlyos visszásságai, tisztességtelensége miatt további káraink is keletkeztek. Megbetegítettek és tönkretettek bennünket, nemhogy dolgozni nem tudunk, de még orvoshoz sem jutunk el, segítségreszorulók lettünk, minden tervünk kútba esett és beidegződött félelemben élünk, mert már 3 éve várjuk a végrehajtót, mivel az ügyvédünk azt közölte velünk, hogy bármikor küldhetik hozzánk és most csak a bírói döntések megsemmisítésében részesülhetünk, ha szíveskednek segíteni rajtunk.

Az előző kiemelésekre is hivatkozva előzetesen kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságtól a jogerős ítélet megsemmisítését. A panaszunkat részletesebben a következőkben mutatjuk be.

A tényállás rövid ismertetése:

2006. július 23-án, vasárnap az alperes ÉTV -a mérésügyi törvényt megsértve-1989. évi gyártású, hitelesítetlen vízmérőórát szerelt fel az ingatlanunkban, amelyről azt közölte, „most hoztam a műhelyből”. (A laboratóriumi hitelesítési költségeket megspórolták, mert a vízórákat a saját műhelyükben tekerték vissza nulla mérőállásba. Hogy a fogyasztó erről ne szerezzen tudomást, ezért a hitelesítési időpontot tartalmazó ólomfogácsát fordítva és szorosan szerelték fel. A felszerelésről előzetesen nem küldtek értesítést.) 2010 elején a vízaknában az ún. karmantyús összezeresztésnél (amely oldható és kóccal tömített kötés, a vízórást és a házi ivóvízhálózatot köti össze), az ún. szolgáltatási pontban vízszivárgás indult meg, amelyet a rosszul, kevés kóccal történt, vasárnapi felszerelés és a múlt évezredben gyártott vízmérőóra, alperes házi műhelyben megbarkácsolt kivezető csövének korrodálódása és/vagy elmozdulása okozhatott, a szakkönyv szerint: „tömítési hiba esetén a legkisebb elmozdulás is szivárgást eredményez”. A vízszivárgás az alperes kötelezettségmulasztásai (pl. értesítés nélküli, szakszerűtlenül történt, egy személy általi, sietős vízórafelszerelés) miatt keletkezett és emiatt (kéthavonkénti óraleolvasás helyett szabálytalan becslés és kötelező vízóracseré elmulasztása) nem lett észlelve majdnem egy éven keresztül. Tehát alperes okozatos kötelezettségmulasztásai révén keletkezett a kár, amely kár az alperes további kötelezettségmulasztása miatt hónapról hónapra növekedett. Ezen vízszivárgás okozta kár 156 ezer forintos összegét alperes jogtalanul ránk terhelte.

Ezt vitattuk, 2011. február 23-án ajánlott levélben fordultunk alperesi igazgatóhoz (aki azt február 25-én átvette) panasszal és kérelemmel, hogy legyen szíves a szakértő munkatársát kiküldeni. Alperes pedig az egyeztetés, a levelünkre való válaszadás helyett, értesítés nélkül, erőgépekkel, láncalpással megjelenve, vízvezeték „átvágással” fenyegetve kikényszerítette a jogtalan követelés elismerésére vonatkozó aláírásunkat 2011. június 16-án, kora reggel. Az erőgépes munkálatokat –az alperesi csoportvezetői utasításokra hivatkozva- nem hagyták abba minden könyörgésünk ellenére sem. Szinte az egész falu kicsődült az erőgépes munkálatok fülsiketítő zajára, a fenyegető demonstrációra, amelynek során az alperesi munkások szomszédunk felé tett közlése miatt a jóhírnevünk megsérült, amelyet tárgyalási jegyzőkönyv is dokumentál.

Mindezeket azért tette velünk alperes, mert panaszoltuk alperes felé, hogy a védett házunkat évtizedeken keresztül áztatta az alperes kezelésében álló [REDACTED] közkút vize, a gondatlan kezelése, a szerződésben foglalt üzemeltetési kötelezettségeinek megszegése miatt (elzárhatatlan volt a kallantyúja, emiatt évekig éjjel-nappal folyt és a víz a betonozott lejtőn áthaladva közvetlenül a vályogházunk tövéhez, a járdánkra érkezett az ÁNTSZ határozata és fényképfelvételek szerint is. /Alperes azért nem szüntette meg a vízfolyást és folytatást, mert ezáltal komoly bevételre tett szert./ A helyi védettségű, műemlék-jellegű házunk fala a közkút odaáramló vize miatt bedőlt. I.r.felperes ügyvédjével hiába indítványozott előzetes bizonyítási eljárást, szakértő kirendelést, a bíróság azt elutasította 2013 márciusában. Közvetlenül a bíróság általi elutasítást követően, 2013 április 8-án és 9-én az állapotváltozások előidézése (vagyis a közkút házunkhoz való vízfolyási irányának megváltoztatása) érdekében alperes hatalmas erőgépekkel közvetlenül a műemlék házunk tövében csatornázott, majd a szennyvízcsatorna felett utat épített 2017 december 6-án és 11-én, hogy ezen munkálatokkal még további állapotváltozásokat idézzen elő és még jobban korigálja a közkút vízfolyásának irányát, az útviszonyokat. E munkálatok során mindkét alkalommal majdnem összedöntötte a házunkat, életveszélybe kerültünk, a szekrényben csörögtek a tányérok a munkálatok ideje alatt, a vezetékek mellől kihullott a vakolat stb. (Mindezt fénykép- és videófelvételekkel bizonyítottuk mindkét bíróság felé, sőt a Kúria felé is.)

A pertörténet rövid ismertetése

A per 2011-ben indult, I.r.felperes kezdeményezésére, mivel alperes nem volt hajlandó az egyeztetésre, a leveleinkre, a megkereséseinkre nem reagált. A megegyezéstől való elzárkózását jól szemlélteti a saját honlapi közlése, amely szerint: „a békéltető testület döntéseinek nem veti alá magát”. A bíróság befogadta az I.r.felperes szóban előterjesztett kérelmét, mivel akkor még nem volt pártfogó ügyvédje. 3 év múlva, 2014. június 13-án be lett vonva a perbe I.r.felperes felesége, II.r.felperesként tekintettel arra, hogy a perrel érintett ingatlan tulajdonosa ő volt.

A per során, 2015-ben bíróváltozás történt.

A per 2016. március 7-én zárult első fokú ítélettel, amelyben a kereseti kérelmünket -hamis indokokkal, részben az egyébként hiányos tényállás meghamisítása révén, részben pedig a hamis szakvélemény alapján- elutasította a bíróság.

Ezt követően 16 és fél hónapon keresztül nem terjesztették fel a másodfokú bíróságra a fellebbezésünket.

2017. december 13-án született meg a másodfokú ítélet, amelynek során tárgyalás tartása nem történt és, amely részítéletként helybenhagyta az első fokú ítéletet. A szóbeli ítélet és az írásbeli ítélet tartalma több ponton eltért egymástól.

2018. március 18-án -a másodfokú tanács ítélethirdetésen elhangzott javaslata alapján- felülvizsgálati kérelmet nyújtottunk be a Kúriához. A Kúria a kérelmet hivatalból elutasította, jogszabály stb. hiányára hivatkozva.

A per során II.r.felperes meghallgatására -a kérelmei ellenére- nem került sor. Erre a panaszra -annak ellenére, hogy a beadványaink hatálytalannak lettek minősítve- a másodfokú szóbeli ítélethirdetés során kitért a tanács, azt közölte, hogy **„eleget írt”** II.r.felperes. (Ezt 6 fő füle hallatára mondta a tanácselnök és hangfelvétel is bizonyítja ezt). A tanács az írásbeli ítéletében pedig azt közölte, hogy a beadványai **„hatálytalanok”**. Ez messzemenően tisztességtelen bírósági eljárás. Tehát úgy ítéleztek II.r.felperes felett, hogy meg sem hallgatták, a beadványait pedig hatálytalannak nevezték, de azért alperesnek megküldték azokat. A másodfokú bíróság mindig ugyanazon tanácsa utasította el az összes elsőfokú bírósági végzés ellen benyújtott fellebbezésünket és „véletlenül” ugyanezen tanács hozta meg a másodfokú ítéletet is. Szerintünk tisztességtelen volt, hogy csak az alperessel elfogult tanács ítélezett felettünk és a tanács rendszeres kijelölése által elvették az esélyt tőlünk, hogy más ítélet születhessen. A tanácselnök pedig a tapasztalatunk szerint egyszemélyes bíróként járt el.

A perhúzásban mindegyik bíróság -nagy érdekeltségét bizonyítva- vett részt. A perhúzást vagy hamis indokokkal tették (pl. az elsőfokú bíróság fél éven keresztül egymás után kizárólag „nem érdemi” tárgyalásokat tartott), vagy nem indokolták (pl. a másodfokú tanács hat hónapon keresztül bírálta el II.r.felperes költségmentességet elutasító végzés elleni fellebbezését). A perhúzás az érdemi döntést annyiban befolyásolta, hogy bebizonyította a bíróság időnyerésben érdekelt, amelyre szerintünk a hamis szakértői vélemény elfogadása miatt volt szüksége. Mivel hamis szakértői véleményt fogadtak el, azáltal a per kimenetelét befolyásolták.

További jogalapot is próbáltak biztosítani a perhúzásnak és a perhúzásba még a Kúriát is bevonták, oly módon, hogy az elsőfokú bíróság -végzésben közölve- **költségmentesség** ügyében felülvizsgálati kérelmet nyújtatott be a Kúriának az ügyvédünkkel, holott azt csak ún. csatlakozó kérelemként bírálhatja el a Kúria. A másodfokú bíróság az ítéletében elismerte ezt, de úgy tett, mintha ez jogszerű lenne. Mindez nagyfokú tisztességtelenség volt a Kúriával szemben és tisztességtelen volt velünk, egy családdal szemben, mert tudatosan hiú reményt

keltettek bennünk, talán nem csupán azért, hogy kínozzanak, hanem főleg azért, hogy a pert el tudják húzni.

A másodfokú bíróság ezen elfogult tanácsa -minden írásbeli bejelentés ellenére- saját közlése szerint „nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely miatt az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül kellett volna helyeznie”, holott mi a másodfokú tanáccsal elsősorban az elsőfokú bíróság anyagi jogszabálysértéseit közöltük. Ha figyelembe vették volna az elsőfokú ítélet hibáit, a valótlan bírói állításokat, a letagadott perdöntő dokumentumokat, tanúvallomásokat stb., akkor más ítéletnek kellett volna születnie. Hogy ez az ítélet ne születhessen meg, így a tanács -a perbeli érdekeltiségét bizonyítva- az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése helyett a Kúriához tanácsolt bennünket. (A szóbeli ítélethirdetés végén az addig az asztal alatt internetező bírónő, arraföl tanácsolt a Kúriához, hogy I.r.felperes hatósági vizsgálat kilátásba helyezésével próbálta megnyugtatni és leállítani a bíróságnak panaszkodni kezdő II.r.felperest). A Kúriához való fordulás javasolásával pedig tulajdonképpen a Kúriát is felhasználta a tanács, hogy az ő pártossága miatt a Kúriához egy nyilvánvalóan első fokra tartozó ügy kerüljön. A tanács szerintünk nemcsak az elsőfokú bíróságot kívánta menteni, hanem főként a szakértőt és az alperest, ezért nem helyezte vissza első fokra az ügyet és a kereset indításunk miatti bosszúból bennünket újabb hatalmas összegű illetékekkel és irreális jogtanácsosi díjjal sújtott. A tanács elfogultsága miatt tudatosan megfosztott bennünket egy valódi igazságszolgáltatásban való részvétel lehetőségétől, amely szerintünk alaptörvény-ellenes volt.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A bíróságok tudatosan gondatlan munkavégzése, vizsgálatának hiányos szempontrendszere, a tények alperes érdeke szerinti mérlegelése és súlyozása miatt születtek meg az igazságtalan, alaptörvény-ellenes ítéletek. A számtalan bírói valótlan állítás közül, a tények, határozatok letagadásából most csak néhányat emelünk ki, amelyek nyilvánvalóvá teszik, hogyha ezen cselekmények, anyagi jogi hibák nem történtek volna meg, akkor más, igazságos ítélet születhetett volna.

Anyagi jogi hibák, -a másodfokú bíróság tanácsa hiányos ténymegállapításának logikáját követve-, amelyek a bíróság ítéletét érdemben befolyásolták:

A jogerős ítélet „2006-os hitelesítésű mérőórát” nevez meg, a típusát szándékosan nem jelölte meg, mert tudta, hogy a hamis szakértői anyagban tárgyalt vízóra típusa és az ingatlanunkban alperes által felszerelt vízóra típusa nem egyezik meg (ld. alperesi jegyzőkönyvek). A nálunk felszerelt vízóra nemhogy 2006-ban, hanem soha nem lett hitelesítve. A hitelesítés helyett az alperes házi műhelyében barkácsolták meg -alperesi munkás közlése szerint- és a mérőjét visszatekérték nulla állásba. A munkás vasárnap délután hozta a vízórát a „műhelyből”. A hitelesítési laboratóriumi dokumentumtól az első fokú bíróság eltekintett, a szakértő pedig nem dokumentálta a hitelesítés időpontját, hanem a vízóra mielőbbi leszereltetéséről gondoskodott. (A vízóra szakértő általi leszereltetését

alperes jogtanácsosa elismerte.) Ezen szakértői és bírósági hibák az ítélet tisztességtelenségének a kiindulópontját képezik. A hitelesítés időpontját egyébként II.r.felperes saját, naiv feltételezése (a vízóra felszerelésének évéből indult ki) alapján rögzítette az elsőfokú bíróság és hozzátette, hogy alperes ezzel egyetért.

Az ítélet hamisan állítja azt, hogy alperes 2010. december 17-ei „látogatását” (amely alkalommal a vízórát nem olvasta le a kötelezettsége ellenére) követően, másnap „2010. december 18-tól” a vízfogyasztás naponta 6300 literre emelkedett. (A másodfokú ítéletben december 8-át írtak, de nem tévedésből.)

Ezt az abszurdumot a szakértő feltételezte (és nem bizonyította), hogy alperest mentesíteni tudja az előző nap elkövetett kötelezettségszegése alól. Hogy a majdnem egy éven keresztül történt vízszivárgást eltussolja, ezért a vízszivárgást csőtörésként tüntette fel, de ezzel rákényszerült arra is, hogy egy abszurd csőtörést állapítson meg, amely naponta 6300 liter zubogó víz elfolyásával jár és, amely mindenki által észrevétlen maradt. Ezt az életszerűtlen feltételezését a bíróság tisztességtelenül elfogadta.

A bíróságok szerint „2010. december 17-én a vízmérő nem volt leolvasható, mivel a vízóra aknában víz lepte el a mérőt, ezért **a számlát alperes becslés alapján készítette el**”. A bíróság nem tette hozzá tudatosan, hogy mindez az alperes kötelezettségszegését bizonyítja, mert az alperesi szabályzat szerint alperes köteles lett volna a vizet kiszivattyúzni és leolvasni a vízórát. Alperes becslést a saját SZMSZ-e szerint nem alkalmazhat, **számlát becslés alapján nem készíthet.** Ugyanezt erősítette meg alperesi csoportvezető [REDACTED]

a vízszivárgás 2010. dec. 17-én észlelhető lett volna és a további kettő hónapig tartó vízszivárgás meggátolható lett volna. A bíróság az alperes okozatos kötelezettségmulasztását eltussolta, amely tisztességtelen eljárás és a mi alapvető jogunkat sérti.

A bíróság szerint a vízóra aknát csőtörés miatt öntötte el a víz, de ez a víz nem az aknában, hanem a házi rendszerben, de meg nem jelölt helyen keletkezett (és a víz az agyagos talajon keresztül befolyt a kibetonozott aknába.) A szakértő szerint a (30 éve üzemben kívül álló, általa meg sem tekintett, távoli) kerti csap hibás elzárása miatt folyhatott oda a víz. Megjegyezzük, hogy a szakértő nemcsak a kerti csap hibás elzárását feltételezte, hanem csőtörést is. Ugyanakkor azt írta, hogy ő és alperes **„csőtörésről nem tudunk”.** (Ez egy elszólás volt az együttműködésükről.) Semmiképp nem kívánta megállapítani, hogy az aknában történt a vízelszivárgás, mert az alperes ellen szólt volna. A szakértő ellentmondásait a bíróság nem kívánta megállapítani, ezért elfogult ítéletet hozott, amikor a szakértő két feltételezése közül az egyiket magáévá tette és az alapján hozott ítéletet.

2011. február 14-én az alperes munkatársai „vízmérőcsere” jegyzőkönyvet állítottak ki (0003714 sorszám), amelyben rögzítették a vízfolyás mennyiségét és ezt aláírást II.r.felperessel, mint fogyasztóval, aki jelezte, hogy korábban elhunyt édesanyja nevében volt a vízóra. A bíróság nem észrevételezte, hogy alperes miért vízmérőcsere jegyzőkönyvet vett fel,

hanem olyan színezetet keltett, mintha valóban vízmérőcsere történt volna. A bíróság II.r.felperest fogyasztónak titulálta, mivel a „vízmérőcsere” jegyzőkönyvet olvasás nélkül aláírták vele és ezáltal az alperesi követelést a bíróság jogosnak tüntette fel. (Amikor viszont alperes az erőgépeket értesítés nélkül kiküldte hozzánk, akkor már nem voltunk fogyasztók a bíróság szerint. A bíróság súlyos ellentmondásba került!)

A bíróság hamisan állítja azt, hogy a fogyasztó személyében történt változást nem jelentettük az alperes felé. Ez valótlan állítás, mert a vízóraleolvasónak azonnal bejelentettük, majd az alperes nevezett jegyzőkönyvét II.r.felperessel fogyasztóként aláírták, továbbá 2011. február 23-án ajánlott levélben bejelentést tettünk az alperes igazgatónak. A levélre nem válaszolt alperesi igazgató, ezért I.r.felperes hetente személyesen érdeklődött alperesnél, hogy mikor adnak választ a levelére, elengedik-e a követelést vagy adnak-e engedményt. A levélben még azt kértük, hogy a vízfolyás 156 ezer forintos értékét legyen szíves elengedni, és azt javasoltuk, hogy az fizesse meg, aki egyedül, segítség nélkül, rosszul szerelte fel a vízórát vasárnap és rosszul javította meg azt másnap (ekkor még nem tudtuk, hogy a vízóra hitelesítetlenül lett felszerelve és az előző év végén már lejárt a négy éves felszerelési ideje is). A nevezett levelet a bíróság minden kérésünk ellenére tudatosan figyelmen kívül hagyta, pedig ez egy perdöntő bizonyíték volt, hogy fogyasztóként írásban bejelentkeztünk alperesnél. Alperes nehezen, de elismerte ezt, sőt azt is elismerte, hogy szerződéses viszonyban állunk. A bíróság viszont túltett alperesen és a szerződéses viszonyt a levelünk, a jegyzőkönyv, a személyes látogatások letagadásával semmisnek tekintette, amikor azt írta, hogy alperes nem tudott a fogyasztóváltozásról. A bejelentésünk és panaszunk bíróság általi letagadása által született egy teljesen eldeformált tényállás és az alapján hamis, alaptörvény-ellenes ítélet. Azzal, hogy a bíróság azt állította hamisan, hogy alperes nem tudott a fogyasztóváltozásról, azt kívánta elérni, hogy az alperes erőgépes demonstrációját jogszerűnek tudja feltüntetni.

A bíróság úgy mentegette alperest, hogy a következőket írta: „Az alperes a vele szerződéses viszonyban álló [REDACTED] (II.r.felperes édesanyja) részére küldte ki a felszólító leveleket, amelyek közül a vízkorlátozás előtti utolsó felszólítás „meghalt” jelzéssel érkezett vissza.” A bíróság ezt azért tette, mert nem akarta elismerni minden dokumentum, sőt alperesi elismerés ellenére sem, hogy akkor már rég szerződéses viszonyban álltunk alperessel. (Azt viszont nem kívánta észrevenni a pártos bíróság, hogyha szerinte alperes nem hozzánk jött, akkor egy elhunyt házána jelent meg erőgépekkel!)

/A bíróság nem tudott elszakadni attól a vágyától, hogy a szerződést érvénytelennek tudja tekinteni, ezt olyan fanatikusan kívánta, hogy időszakosan még a kártérítési pert is átnevezte szerződés érvénytelensége iránti pernek az alperes érdekében. Ez nemcsak nagyfokú tisztességtelenséget, hanem pártosságot is bizonyít./

„Ilyen előzmények után jelentek meg az alperes munkatársai 2011. június 16-án, hogy a felszólításban jelzett vízkorlátozást elvégezzék”, írta a másodfokú tanács. A bíróság arról nem

látta, hogy a jogtanácsosi állítást nem, de annak ellenkezőjét egyértelműen bizonyítja a vonatkozó tárgyalási jegyzőkönyv, hiszen alperesi munkás tanúk azt mondták, hogy „dudáltunk”, „a fogyasztó nevét kiabáltuk” stb.

A bíróság II.r.felperes állításait illetően viszont mondvacsinált ellentmondást kreált. A bíróság szerint ellentmondásban áll az, hogy II.r.felperes egyrészt azt állította a Fogyasztóvédelemnek címzett levelében, hogy alperesi munkások „fenyegető módszert, hangnemet alkalmaztak, durván beszéltek, nem voltak semmire tekintettel”, de személyesen viszont azt adta elő a tárgyaláson, hogy az alperesi munkások „nem beszéltek csúnyán” velünk. A „csúnya” szó alatt II.r.felperes az alpári szavakat értette. (Az ügyvéd felszólította, hogy mondja meg, hogy csúnyán beszéltek vele, az ügyvéd az agressziót értelmezte így és az ügyvéd tudta, hogy alperesi csoportvezető telefonon vízlopással vádolta meg II.r.felperes édesanyját.) Az alperesi munkások dokumentáltan láncaltapas erőgépekkel jelentek meg a házunknál. Mi pizsamában szaladtunk ki az utcára. A munkások rákiabáltak II.r.felperesre agresszíven, hogy ne fényképezzen, ne sértse meg a személyiségi jogait. A sírásunk, könyörgésünk ellenére sem hagyták abba a markolást. I.r.felperes életveszélybe került, a feje mellett lengették a markolókanalat stb. Egy szóval agresszívek voltak a munkások, de nem káromkodtak és nem kiabáltak ki alpári jelzőket az erőgépekben ülve, „csak” agresszíven folytatták a munkálatokat. A bíróság tehát alapos volt, hiszen még a Fogyasztóvédelemnek címzett levelünkben is idézett, bizonyosan elolvasta a vonatkozó tárgyalási jegyzőkönyvet és mégis csak egy, II.r.felperest érintő mondvacsinált ellentmondást tudott kihozni abból. Jogszerűtlenül figyelmen kívül hagyta viszont az alperesi tanúk és a felperesi tanú egybehangzó állításait, amely szerint a jóhírnévsértés megtörtént. Mindez azt mutatja, hogy a bíróság tudatosan alperes és nem pedig az igazság érdekében munkálkodott.

Megdöbbentő, hogy a másodfokú tanácselnök a szóbeli ítélethirdetésen elszólta magát és azt közölte, hogy „II.r.felperes felállt”, amikor azt mondta, hogy a munkások nem beszéltek vele csúnyán. Ez úgy megfogta a tanácselnököt, hogy ezáltal elszólta magát arról, hogy videófelvétel készült az elsőfokú tárgyalásokról és azokat ő megtekintette. De a tanúvallomásokat tudatosan, alperes érdekében mégsem vette figyelembe.

A tanács az elsőfokú bíróság [REDACTED] [REDACTED] közkifolyóval kapcsolatos álláspontját elfogadta és szerinte a közkifolyóból kizúduló víz a magas, lebetonozott lejtőn nem éri el a házunkat, mert az 55 méter távolságban van. Sőt azt írják, hogy a közkifolyóból származó víz elvezetése nem kifogásolható, amely hamis állítás, hiszen a víz elvezetése nincs azóta sem megoldva. Még a szakértő is azt írta, hogy a közkifolyó vize „az úttesten szétterül”. A bíróság szerint a vízfolyás és a ház nedvesedése szerint nincs okozati összefüggés. Ezzel ellentétben az ÁNTSZ határozatában állapította meg, hogy a szennyvíz a házunk járdáján folyik, sőt azon keresztül kijut a Fő utcai csapadékvízvezető árokba is. Ezt a határozatot a bíróság valamilyen tisztességtelen ok miatt semmisnek tekintette, mert minden kérésünk ellenére, annak tartalmát nem vette figyelembe.

A bíróság által felállított tényállás tehát hiányos, tisztességtelen, szándékosan deformált és ez alapján a bíróság a keresetünket nem találta megalapozottnak.

A másodfokú bíróság a deformált tényállás alapján **deformáltan bírálta el a keresetünket.** (Az elbírálás menete során valamiért felcserélte a tényállásban általa tárgyalt témakörök sorrendjét, mi a tényállás logikáját követjük.)

Az aknabeli vízszivárgással kapcsolatban a bíróság kijelentette, hogy: „Meg kellett vizsgálni, hogy a vízfolyást okozhatta-e a vízmérő szakszerűtlen felszerelése. A szakértő a mérőóra megvizsgálását követően megállapította, hogy a vízmérő felszerelése nem volt hibás.” A bíróság az igazat írta, mert a szakértő valóban a mérőórát tekintette meg, annak egyik részét, a hollandis kötést, a hollandis kötés viszont a vízmérő felszerelésében nem vesz részt. A bíróság tehát eltekintett a felszerelés, vagyis a karmantyús összeeresztés (a vízmérőórát és a házi vízhalózatot kapcsolja össze) vizsgálatának elmaradásától. A hollandis kötésre hivatkozva, azt írja, hogyha az szivárgott volna, akkor annak a felszerelésétől kezdve folyamatosan kellett volna szivárognia. (Egyébként ez nem igaz, se a hollandira, se a karmantyúra.) A bíróság további eszmefuttatást végez, hogy mi lett volna, ha a hollandis kötést valaki megjavítja, mivel az csak roncsolással lett volna lehetséges. Mi viszont megigazítottuk két alkalommal a karmantyús összeeresztést (a felszerelése másnapján az alperessel és a vízfolyás észlelésekor egy vállalkozóval), valószínűleg ezt kívánták cáfolni a hollandis kötésre hivatkozva. Újlag kijelentjük, hogy mi a karmantyús összeeresztés vizsgálatát kértük, ezért fizettünk a szakértőnek, aki viszont szándékosan a hollandis kötést tekintette meg. A bíróság további hamis állításokat tesz azzal kapcsolatban, hogy hol és mikor történt a vízszivárgás. Megállapítja a szakértő ellentmondásos véleménye alapján, hogy az a házi vízhalózatban történt, mindenképpen az aknán kívül, csak azt nem teszi hozzá, hogy ezzel alperest mentesíteni kívánja. Kijelenti, hogy a vízfolyást 2011. február 15-én megszüntették, de nem közli, hogy 2011. február 14-én az alperes szolgáltató munkatársai nem mentek le az aknába, így egy vállalkozó vízvezetékyszerelőt kényszerültünk hívni, aki a karmantyút megigazította és azt mondta: „ideig-óraig jó lesz”, és ő szakemberként mondta, hogy kevés kócot alkalmazott a felszereléskor a volt kollégája. A II.r.felperes egyetemi tanár kollégája pedig szakértelmével és szakkönyvvvel bizonyította, hogy **„tömítési hiba esetén a legkisebb elmozdulás is szivárgást eredményez”**. A legkisebb elmozdulásra pedig számtalan lehetőség volt pl. két ellenőr lement az aknába, a leolvasó pedig felülről, az aknán kívülről vasbottal ütögette stb. A karmantyút szét kellett volna csavarnia a szakértőnek, megnézni a kóc mennyiségét, valamint a csavar és a kivezető cső menetének állapotát. A szakértő ezt nem tette meg, se szemrevételezéssel, se műszerrel. Egyetlenegy műszert sem hozott magával, mert nem számított rá, hogy a vizsgálatára sor fog kerülni, mivel alperes úgy tájékoztatta, hogy a vizsgálatára a plomba már le lesz szakítva és nem lesz mit vizsgálnia, tehát ezért nem hozott magával műszereket. A bíróság gúnyolódva idézte, hogy a hollandi nem kócos, hanem gumigyűrűs tömítésű és nem vette észre, hogy ezzel is elárulta magát, hogy ők jól tudják, hogy mi, felperesek a kócos tömítésű karmantyú vizsgálatát kértük és jót derültek, hogy ők pedig a vízóra részét képező, gumigyűrűs tömítésű, oldhatatlan kötésű

hollandiról érkezek. Tisztességtelenül be kívántak csapni bennünket olyan elemi vízszelöl szakmai ismeretekkel, amelyet egy első éves tanonc is ismer.

Tisztelt Alkotmánybíróság! A vízszivárgás elbírálásának tisztességtelensége tehát kiderült. A következökben ezzel kapcsolatban egyéb, elmaradt vizsgálati szempontokra is rá szeretnék világítani.

A szakértő értesítőjéből is kiderül, hogy a vízfolyásoknál, mint, amely nálunk történt a karmantyús összeeresztésnél, a következöket kell vizsgálni: vízóra hitelessége, felszerelésének időpontja, a szolgáltató és a fogyasztó kötelezettségei, a vízfolyás helye és módja. A bíróság a vizsgálatát leegyszerűsítve kizárólag csak az utóbbi szempontot vizsgálta, de azt is deformáltan. A bíróság az elbírálása során a vízfolyással kapcsolatosan megállapította, hogy az NÁ 15 típusú vízmérő felszerelése nem volt hibás, holott a vízaknáknban HCI 13-as vízmérő volt felszerelve. (Lehet, hogy valahol az NÁ típusú vízmérő jól volt felszerelve, de nálunk nem volt jól felszerelve a HCI típusú vízmérő.) A bíróság elfogadta, hogy egy más vízórának a más kötését (a hollandisat) tekintse meg a szakértő, a nálunk felszerelt vízóra karmantyús összeeresztése helyett. A bíróság tehát nem a nálunk felszerelt vízórával kapcsolatosan, hanem egy más vízórával kapcsolatosan hozott döntést, amely nem lehet más, csak hamis. Ez tisztességtelenség és az ítélet hamisságát bizonyítja.

Kiemeljük, hogy a karmantyú (egy oldható és kócos tömítésű kötés) amely a szolgáltatási pontban van, tehát egykori alperes ÉTV felelőssége volt a szivárgás. „A szolgáltatónak a szolgáltatási kötelezettsége és a szolgáltatás minőségéért való felelőssége a szolgáltatási pontig áll fenn” (R.10.§ (1)) Az ivóvízszolgáltatási pont az aknába szerelt vízmérő felöl csatlakozópont, azaz a karmantyús összeeresztés. A bíróság szándékosan nem kívánta észrevenni, hogy alperesi beadványban (2014. május 20-án kelt) alperes a törvény szövegét meghamisította a saját érdekének megfelelően, amely szerint a vízóra közterület felé eső csatlakozópontja (a vízelzáró kallantyú) a szolgáltatási pont.

A szakértő hamisságát elfogadták a bíróságok, miszerint a mi hivatkozásunk szerint a vízfolyás a vízóra részét képező hollandis kötésnél (nem oldható és gumigyűrűs tömítésű) történt. Ezt úgy fogadta el a bíróság, hogy jól tudta, hogy mi a karmantyús összeeresztésnél történt vízszivárgás megállapítását kérelmeztük és ezt a kérelmünket az első fokú bíróság –jól megértve– tolmácsolta is a szakértő felé. A szakértő a bírósági kérés ellenére a karmantyús összeeresztést egyáltalán nem vizsgálta meg, se műszerrel, se szemrevételezéssel. Helyette hamisan a vízóra részét képező, a bíróság által sem kért hollandis kötés tekintette meg, amely ép volt, ráadásul hamisan ránk hivatkozott. Ezt a súlyos megtévesztését a bíróság valamilyen súlyos, ép észnek ellentmondó ok miatt mégis elfogadta, mert míg a bíróság a saját, szakértőhöz címzett felkérésében egyértelműen és jól megfogalmazottan, jól körülírva a karmantyú vizsgálatát kérte, addig az ítéletében már a vízóra részét képező hollandis kötésről írt, sőt szerinte nem volt vízszivárgás, mert a hollandis kötés ép és egy kötés van a vízaknában. **Ha a bíróság nem tekintett volna el még a saját kérésétől is, ragaszkodott volna a saját kérésének szakértő általi teljesítéséhez, (de valamilyen ok miatt nem ez**

történt), akkor bizonyosan más tartalmú ítéletet hozott volna. Ez az egyik legmegdöbbentőbb tény a bírósági iratok tanulmányozása alapján. A bíróság csak és kizárólag a szakértő szakmai presztízse érdekében fogadhatta el a saját kérésével ellentétes, hamis szakvéleményt.

Mivel a hollandis kötés a vízóra része, ezért a szakértő kitért arra is, hogy „a vízmérő időközben történt javítása is kizárható”, mivel az roncsolással jár. A vízmérőt illetve annak hollandis kötését valóban nem javította senki, de ellenben a karmantyús összeeresztést a felszerelése másnapján, 2006. július 24-én már javította az erős szivárgás miatt a szerelő.

A vízmérőket egyébként alperes szolgáltató a saját műhelyében javítja, barkácsolja, a kivezető csövüket igazítja, vagy rövidíti, ha szükséges és a mérőszerkezetet nulla állásba visszatekerik. Erre a 2006. július 23-án értesítés nélkül megérkező szerelő hívta fel a figyelmünket elsőként, saját magától kérés nélkül közölte, hogy azért jött vasárnap, mert a vízórát „most hoztam a műhelyből”.

A bíróság tehát nem állapította meg a karmantyús összeeresztés hosszú időn keresztül történt szivárgását, amelyet tagadhatatlan tények bizonyítottak, helyett egy **életszerűtlen, napi több mint 6 ezer liter vízfolyással járó csőtörést állapított meg**, de annak helyére vonatkozóan ellentmondó állításokat tett. A bíróság minden tény ellenére, szándékosan nem tudott különbséget tenni a vízszivárgás és a csőtörés között. Mindenáron a csőtörés abszurd feltételezését erőltette, csak azért, hogy a felelősséget ránk tudja hárítani és mentesítse az alperest. Emiatt is az ítélet hamis. A bíróság –a szakértő álláspontját elfogadva- azt állítja valótlanul és életszerűtlenül, hogy nálunk, felpereseknél a szolgáltatót nem érintő csőtörés történt, **amely csőtörés ráadásul, „véletlenül” pont a szolgáltató látogatását (amelyen a vízóraleolvasási kötelezettségét elmulasztotta) követő napon történt (!!)** és kettő hónapon keresztül tartott, 2010 december 18-ától 2011. február 14-éig, (de azt nem tette hozzá, hogy naponta több mint 6 köbméter vizet nem lehet nem észrevenni). Ha a bíróság ezeket a valótlan állításokat nem fogadja el a szakértőtől, sőt nem teszi magáévá, akkor a nevezett hamis ítélet semmiképpen sem születhetett volna meg.

A bíróság a vízóra hitelességét megdöbbentő módon nem tekintette releváns tényezőnek, a szakértő hibájának elkendőzőse érdekében a szégyent is vállalta a bíróság. A szakértő valószínűleg azért írhatott NÁ típusú vízóráról, mert az NÁ típusú vízmérőórákhoz volt egy olyan kereskedelmi kft.-nek szóló OMH határozata, amely általánossága és fogalmazása által megtévesztésre alkalmas és, amely tulajdonképpen az órátípusok hitelesíthetőségéről nyilatkozik. Ezt egyik bíróság sem kívánta észrevételezni, ezért inkább azt vállalták, hogy a vízóra hitelességét nem tekintik releváns tényezőnek, mondván, hogy „hitelesítetlen vízórával is lehet számlázni”. Ezt annak ellenére tette, hogy a hitelesség a vízóra kivezető csövére is vonatkozik, amely a karmantyús összeeresztés műszaki minőségét alapvetően érintette. A bíróság úgy tett mintha a hitelesség a vízóra és annak szerves részét képező vezetékek műszaki állapotát nem jellemző tény lenne, holott a hitelesség a karmantyús összeeresztés műszaki megbízhatóságát is alapvetően befolyásolja. A bíróság tehát megtévesztően a hitelességet

csak a számlázási lehetőséggel kapcsolta össze. A hitelesség figyelmen kívül hagyása alapvetően befolyásolta a bíróság igazságtalan és hiteltelen döntését.

Bár a hitelességet egyik bíróság sem tartotta releváns tényezőnek, ennek ellenére mégis leírta az első fokú bíróság, hogy **a vízóra hitelesítésének időpontját alperes és felperesek „egyetértőleg” állapították meg.** Ezzel a bíróság mégis elszólta magát arról, hogy jól tudja, a hitelesség releváns tényező, különben miért írt volna le egy ilyen szakmailag kifogásolható megállapítást. Jól tudta, hogy a hitelességet hitelesítési laboratóriumi dokumentum tartalmazza, amelyet felperesi írásos kérelmek ellenére sem kért be. A bíróság megtévesztést követett el a hitelességgel kapcsolatban és csak ezen cselekménye az ítélet kimenetelét számunkra kedvezőtlen irányba befolyásolta. A másodfokú bíróság ezt a mondatot észrevette és erre hivatkozva nem helyezte hatályon kívül az ítéletet, hanem ezt az árulkodó mondatot kivette az ítéletből, amely a tanács messzemenő tisztességtelenségét bizonyítja. A tanács tehát tudatosan és nyíltan volt tisztességtelen velünk, a hivatásbeli kötelezettségeit egyértelműen szándékosan szegte meg. Azzal, hogy az elsőfokú bíróság ezen mondatát eltüntette, teljesen bebizonyította számunkra, amit megtapasztaltunk, hogy a tanács lehetett igen rossz befolyással az elsőfokú bíróság magatartására és döntésére, hiszen a nevezett tanács végigkísérte a pert és annak minden mozzanatába belefolyt. Az első fokú bíróság az ítéletét azzal fejezte be, hogy „nem vehette figyelembe” a beadványainkat, szerintünk azért nem, mert a tanács rendkívül nagy befolyást gyakorolt rá.

A bíróság a vízóra 4 évre történő felszerelési kötelezettségét is irrelevánsnak tekintette. A bíróság hamisan azt állította, hogy a vízóra felszerelésének időpontja nem számít, holott ezt alperes annyira fontosnak tartotta, hogy a vízóra felszerelési jegyzőkönyvét **egy évvel későbbre átdátumozta** és a vizsgálati értesítőjében még a szakértő is kiemelten kérte ezt alperestől. Szerintünk a bíróság maga is észrevette, hogy a jegyzőkönyv időpontjai át vannak módosítva és mi is felhívtuk a figyelmét erre. Továbbá arra is, hogy a jegyzőkönyvnek több tartalmi és formai hiányossága is van, de ezeket nem kívánta vizsgálni, meg kívánt szabadulni a hamisítási üggyől, ezért minden előzmény nélkül, telefonon keresztül ítélethirdetésre hívott bennünket. Azt még valahol megértjük, hogy ismeri a szakértőt és nem kívánja megállapítani a véleménye hamisságát, de azt végképp nem tudjuk elfogadni, hogy miért sújtott bennünket még az elkövetett cselekmények „munkadíjával” is. Mindezek ismeretében a másodfokú tanács tisztességtelenül megduplázta a költségeinket. Mértéktelenül nagy munkadíjat ítélt meg az alperes új jogtanácsosának a 20 perces ítélethirdetésen való ücsörgéséért.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A bíróság vizsgálatának az egyik legfontosabb szempontját kellett volna képeznie a szolgáltatói kötelezettségek teljesítésének kérdése. A bíróság viszont szándékosan elhallgatta a szolgáltató kötelezettségmulasztásait és a mulasztások, valamint a károk közötti egyértelmű és tagadhatatlan okozati összefüggését semmiképp nem kívánta megállapítani, mert a bíróság elfogult volt alperessel. Ha a bíróság a szolgáltató kötelezettségmulasztásainak csak egy részét (pl. vízóra le nem olvasás, víz aknából való kiszivattyúzása és vízóracsere

elmaradása) megállapította volna, akkor nem tudott volna meghozni egy kirívóan hamis ítéletet, amely szerint a szolgáltató jogosan követelte a 156 ezer forint aknabeli vízszivárgás értékét. A bíróságok azért nem állapították meg alperes kötelezettségmulasztásait, mert a bíróságok alperestől súlyosabb kötelezettségszegéseket követek el.

A bíróság 2011. június 16-ai jóhírnévsértő, lánctalpas, erőgépes vízmegszüntetési célú alperesi megjelenést illetően szándékosan tett valótlan állítást, amikor azt írta az ítéletében, hogy szerinte a szolgáltató alperes értesítést követően jelent meg lánctalpassal a házuknál. Az alperes nem értesített bennünket, holott kézhezvette a hozzá címzett, 2011. február 23-án kelt levelünket és „vízóracsere” jegyzőkönyvet vett fel 2011. február 14-én, amikor a vízfolyást megállapította. I.r.felperes pedig folyamatosan megjelent alperes ügyfélszolgálatánál és érdeklődött, hogy alperesi igazgató mikor válaszol a levelünkre. Az ügyfélszolgálati munkatársak az alperesi csoportvezető felé fordultak. Ő volt az, aki a markolásra utasította a munkásokat. (A bíróság észrevételezte, hogy ezt a csoportvezető pont a saját születésnapján tette.) Alperes tehát tudott a nevünkről, a címünkről és a telefonszámunkról (ezt még alperesi jogtanácsos is elismerte) és szándékosan mégsem értesített bennünket, hanem tudatosan II.r.felperes elhunyt édesanyjának címezte a levelet, (melyet a postás nem kézbesített, sőt még nem is szólt arról), hogy minél hatásosabbra sikerüljön a váratlan lánctalpas, erőgépes megjelenése. A bíróság hamisan úgy tüntette fel a 2011. február 23-án kelt levelünket, mintha azt nem írtuk volna meg alperesnek. A bíróság hamisan azt állítja, hogy a 2011. június 16-ai erőgépes markolás után írtunk levelet alperesnek. (Az általános iskola első osztályában már rég ismerik a diákok a hónapok sorrendjét.) Az együgyű hamis állítás által tudta a bíróság azt a hamis következtetést levonni, hogy alperes nem tudott a fogyasztóváltozásról és értesítéssel vonult fel. Ha ezt a hamis állítást nem teszi, akkor más ítéletet kényszerült volna hozni.

Az alperes általi erőgépes megjelenés a bíróság szerint nem volt jóhírnévsértő, mert nem hangzott el közlés. A bíróság ezzel a saját tárgyalási jegyzőkönyvét cáfolta meg, amely igen sokatmond a tisztességességéről, hiszen a 2014. október 3-ai tárgyalás jegyzőkönyve szerint, alperesi tanúk **egybehangzóan állították, hogy a jóhírnévsértő közlés megtörtént és ezt erősítette meg a felperesi tanú is.** Ha tehát a bíróság a felhívásaink ellenére nem tekinti semmisnek a 2011. február 23-án alperesi igazgatónőhöz címzett levelünket, továbbá, ha nem hagyja figyelmen kívül az előzőekben nevezett, jegyzőkönyvben is rögzített tanúvallomásokat, akkor semmiképp sem tudta volna a hamis, alaptörvény-ellenes ítéletét meghozni.

Összességében a két bíróság tehát valótlan állításokra és hamis szakvéleményre építette az okfejtését, a tényállásban kulcsfontosságú dokumentumok (mérőóra hitelesítési okirat, tételes vízfogyasztási számlák, szerződés, munkalapok a közkúttal kapcsolatban, a jóhírnévsértő közlés elismerését tartalmazó 2014. október 3-ai tárgyalási jegyzőkönyv stb.) nem szerepeltek vagy áthamisítva szerepeltek (pl. mérőóra felszerelési jegyzőkönyv). A bíróság által tehát

deformáltan rögzített tényállásra épített okfejtések értelemszerűen rosszak. Ennek következtében hamis ítéletek születtek.

Az alperes által üzemeltetett Kengyel közí közút vize a házunkat másfél évtizeden keresztül áztatta. Ezt a független ÁNTSZ határozata is bizonyította, de ezt a bíróság semmisnek tekintette. Ha nem tekintette volna a hatósági határozatot semmisnek, akkor más ítéletet kényszerült volna hozni.

A bíróság hamisan azt állítja, hogy a kifogásaink nem a szakvélemény lényegét vitatták és a közúttal kapcsolatos megállapításokra nem is tértek ki. Ez olyan mértékű valótlan bírósági állítás, hogy a megdöbbenésen nem is tudjuk túltenni magunkat, ugyanis több mint 20 oldalas anyagban a szakértő véleményének alaptalanságát tárgyaltuk, kitértünk egyetemi tanár segítségével a közúttal kapcsolatos műszaki, jogi tényekre, a terep- és szintviszonyokra, a víz folyásának útjára, módjára stb. Erre a bíróság nem tért ki, ahogy arra sem, hogy a közút vize nem a vízelvezető árokba folyt, hanem egyenesen a vályogházunk falának tövéhez érkezett, ezt fényképfelvételek dokumentálják, az ÁNTSZ határozata pedig írásban is alátámasztja.

A tanács nem tért ki arra, hogy jómaga utasította el 2013-ban az előzetes szakértői bizonyítási indítványunkat, amely által alperes olyan állapotváltozásokat tudott véghezvinni 2013. április 8-án és 9-én a házunk tövében történt szennyvízcsatorna vezetéssel, amelynek során nemcsak a közút vízfolyásának irányát változtatták meg, hanem majdnem összedöntötték a vályogházunkat, a földtámaszt megbontották és állandó veszélynek tették ki a házunkat, hiszen több tonnás autók kerekei haladnak a csatorna felett.

(Az erre vonatkozó beadványainkat a tanács egyáltalán nem érintette, ellenben a tanácselnök nyomatékosan felhívta az új alperesi jogtanácsosnő figyelmét a szóbeli ítélethirdetésen, hogy a beadványainkat megküldi számára. Ezek a beadványok tehát olyan kulcsfontosságúak voltak, hogy a tanácselnök felhívta alperes figyelmét ezekre, miközben a tanács másik két tagjával azt közölte, hogy nincs azokban semmi lényeges. A tanácselnök tisztességtelen volt velünk és a kollégáival is.)

A felülvizsgálati kérelemben részleteztük, hogy a tanács tisztességtelenül nem végezte el a közút állandó vízfolyása és a házunk áztatása közötti okozati összefüggés elemzését és szándékosan csupán a 9 és fél soros semmitmondó szakértői véleményre támaszkodott, az egyéb tényeket, fényképes dokumentációt, az ÁNTSZ határozatát nem vette figyelembe. Nem vizsgálta az alperes közútra vonatkozó üzemeltetési kötelezettségét, a szerződését, a munkalapokat stb., csupán a gépész szakértő -néhány perces séta alapján tett- véleményére hagyatkozott, holott a szakértő semmiféle vizsgálatot nem végzett, még egy vízszintmérője sem volt. A közúthoz pedig oda sem ment, nem nyitotta ki a csapot és nem nézte meg a vízfolyás irányát. A szakértő viszont -hatáskörét túllépve- kiemelt egy jogi tény, hogy „egyébként is a közút az önkormányzat tulajdonában áll”. Ez viszont megragadta a bíróság figyelmét.

Ha a bíróság előzetes szakértői bizonyításra vonatkozó indítványunkat -szakmailag kifogásolható módon- nem elutasítja el, és ezáltal nem ad lehetőséget arra, hogy alperes állapotváltozásokat idézzon elő, a közkút vízfolyásának irányát megváltoztassa, akkor talán a szakértő nem merte volna teljesen letagadni a víz járdákra való folyását. A víz az állapotváltozásokat követően is folyt, folyik a közkút vize a házunkhoz, csak jóval kisebb mértékben, de szemmel láthatóan. Erről az újabb állapotról, helyzetről a szakértő mindenféle műszaki bemérés nélkül azt állapította meg, hogy a víz nem éri el a házunkat, mert a közkút távol, 55 méterre van, bár a szakértő el sem ment a közkútig. Az ÁNTSZ a határozatában pedig ennek ellenkezőjét közölte, (azért, mert körültekintően járt el egy járványügyi témában).

Az ÁNTSZ határozatát, mivel azt egy hatóság hozta, nem hagyhatta volna figyelmen kívül a bíróság, ellenben a gépész szakértő, (aki ráadásul nem vízügyi szakértő) véleményét túldimenzionálta.

A terep- és szintviszonyokat nem vizsgálta a szakértő. A másodfokú bíróság szerint viszont ez nem igaz, hiszen azt írta a szakértő, hogy „erősen lejt” a köz. A bíróság szerint ez egy alapos vizsgálat alapján tett műszaki kijelentés. A szakértő nem vizsgált gyakorlatilag semmit, egy néhány perces sétát tett a [REDACTED] özben. A bíróság elfogadta azt a hivatkozását, hogy a közkút „egyébként is az önkormányzat tulajdonában van”. Alperes üzemeltetési kötelezettségeit pl. vízelvezetés, az éjjel-nappal folyó csap kallantyújának elzárhatóvá tétele stb. egyáltalán nem vizsgálta. A bíróság tehát a vízfolyás kérdését leegyszerűsítve, kifejezetten szakkérdésnek minősítette, hogy a vízfolyással kapcsolatos egyéb jogi tényezők vizsgálatától (pl. alperes által aláírt üzemeltetési szerződésben foglalt feladatai, munkalapjai stb.) el tudjon tekinteni, amely szerintünk tisztességtelen munkavégzés volt. Ha a bíróság a hatósági határozatot figyelembe vette volna, áttekintette volna a fényképes dokumentációt és az állapotváltozásokat, továbbá a szakértőtől igényesebb, szakszerűbb munkát várt volna el, akkor nem tudta volna elutasítani a közkút műemlék házunkat károsító vízfolyásával kapcsolatos kereseti kérelmünket és nem tudott volna alaptörvény-ellenes ítéletet hozni.

Összességében a bíróság a házunk közkút általi áztatásával kapcsolatos munkája egyszerűen tragikomikus és ezáltal tisztességtelen. Ha tisztességes lett volna a bíróság, akkor meg kellett volna állapítania, hogy 2013-ig drámai módon áztatta a házunkat a közkút vize, az állapotváltozásokat követően pedig már kisebb mértékben, de még az első fokú ítélet után is bitumen vízterelőt kényszerült elhelyeztetni alperes, amely a gyengesége, mérete miatt csak átmeneti megoldás, semmiképpen sem hosszabb távú. A házunkat majdnem összedöntötte alperes két alkalommal és a bíróság erre sem reagált.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Kérjük, legyen szíves megállapítani, hogy alaptörvény-ellenes ítélet született és legyen szíves azt megsemmisíteni.

A következőkben még egyéb bírósági hibákat is szeretnénk ismertetni szíves, teljes körűbb tájékoztatásuk érdekében.

Egyéb anyagi és eljárási jogi hibák, amelyek az eljárás tisztességtelenségét bizonyítják:

A 2011. évi perindítást az elsőfokú bíróság támogatta. I.r.felperesnek illetékmentességre kiterjedő részleges költségmentességet biztosított. Ennek mértékéről I.r.felperes nem tudott, mert a végzést a pártfogó ügyvéd kapta meg. (Az elsőfokú bíróság az ítéletében tévesen teljes személyes költségmentességről írt.) Majd a perrel érintett ház tulajdonjogára hivatkozva 2014. június 13-án bevonták a perbe I.r.felperes feleségét, II.r.felperesként. Ő az illetékkel kapcsolatban semmiféle tájékoztatást nem kapott. Abban a hiszemben volt, hogy rá is vonatkozik a férje, I.r.felperes illetékmentessége. Egy év múlva viszont bíróváltás történt, ezért 2015 júniusában -saját rossz érzése alapján- költségmentességi kérelmet nyújtott be a bíróságra. A bíróság így látszólagosan, utólag rendezni tudta az illeték ügyét, az eljárási jogi hibáját. A bíróság elutasította II.r.felperes kérelmét és egyúttal az elutasító végzésben illetékfeljegyzést engedélyezett számára, de **az illeték összegét tudatosan nem jelölte meg a végzésben**, (mert tartott attól, hogy II.r.felperes a hatalmas összegű illeték láttán reagálni fog, szóvá teszi, hogy a bíróság megtévesztette őt). Tehát a bíróság az illetékkel kapcsolatos végzését a II.r.felperes perbevonását követő egy év múlva, a -jogban járatlan, idős-II.r.felperes kezdeményezésére hozta meg és abban nem tüntette fel az illeték összegét.

A végzés ellen II.r.felperes fellebbezést nyújtott be, amelyet az elsőfokú bíróság nem terjesztett fel a másodfokú bíróságra. Az egyik ún. nem érdemi tárgyalásra (2015. aug. 31) I.r.felperes bement, ahol a bíróság a nyilatkozatát eldeformálva, hamisan azt vette jegyzőkönyvbe, hogy I.r.felperes szerint II.r.felperes nem fellebbezést nyújtott be, hanem csak az anyagi helyzetét kívánta bemutatni a bíróságnak, (amely teljesen életszerűtlen). Tehát I.r.felperest nyilatkoztatta a bíróság II.r.felperes fellebbezésével kapcsolatban és ezzel kívánta a bíróság eltussolni azt, hogy II.r.felperes fellebbezését nem terjesztette fel a másodfokú bíróságra. Ezt azért tehették, mert ekkor már tervbe vehették, hogy az elsőfokú ítélet után fel fogják ajánlani az „utóbb történt változásra” hivatkozó költségmentességi kérelem benyújtásának lehetőségét II.r.felperesnek, további alperesi időnyerés céljából. Az elsőfokú bíróság ekkoriban kezdte meg a feltűnő perhúzást a nem érdemi tárgyalásokkal.

II.r.felperes tehát a perbevonását követő egy év múlva sem tudott még az illeték nagyságrendjéről sem, (ahogy I.r.felperes sem tudott annak mértékéről, mert az ügyvéd csak annyit mondott neki, nem kell fizetnie). A jogban járatlan II.r.felperes az okvetetlenkedését nagyon megbánta, ugyanis ha II.r.felperes nem kezdeményezte volna a költségmentességet, akkor a per során a bíróság az illeték ügyét nem rendezte volna, legfeljebb az ítélethirdetéskor kényszerült volna a bíróság az illeték ügyében valamiféle (valószínűleg II.r.felperes számára kedvező) döntést hozni! II.r.felperes esetében tehát nem teljesültek a tisztességes perbevonás feltételei. Ezáltal II.r.felperes tulajdonképpen nem állhatott perben, de mégis ítéleztek felette és az addig fortélyosan elhallgatott, majd lecsapásszerűen

kiszabott hatalmas összegű illetékkal tönkretették őt és családját, beleértve az illetékmentességgel rendelkező I.r.felperest.

Az elsőfokú eljárás elhúzódott, 2011-ben kezdődött és 2016. március 7-én született az elsőfokú ítélet, egy fél évig tartó egyértelmű perhúzást követően. (Ezen félév alatt egymást követően három ún. nem érdemi tárgyalás lett tartva.) Az évek óta tartó pert számunkra tulajdonképpen hirtelen felgyorsították az események sűrítésével és az eljárásjog többszörös megsértésével 2015 decemberétől. A felgyorsításnak az volt az oka, hogy ne legyen időnk felismerni a szakvélemény hamisságát és ne legyen időnk megcáfolni azt se írásban, se szóban a tárgyaláson, de mi mégis meg tudtuk tenni a Gondviselésnek köszönhetően. A „szakvéleményt” 2016. február 1-jén vettük kézhez („véletlenül” pont ezen napra kényszerítette ki alperes és a szakértő a vízóracserét), ezt követően 2016. február 24-én, mint utólag kiderült, az utolsó tárgyalás volt, amelyről mi nem tudtunk. Az ügyvédünk telefonon értesített erről és arról, hogy 8 nap múlva ítélet fog születni. 2015. december 7-én a korábban hiába kérelmezett szakértőt –dokumentáltan az indítványozásunk nélkül- rendelte ki a bíróság és letétbe helyeztette kifejezetten II.r.felperessel a 150 ezer forint összegű szakértői díjat, jogszerűtlenül, mivel I.r.felperesnek csak illetékmentességre kiterjedő részleges költségmentessége volt. (Ekkor egy családnak tekintett bennünket a bíróság, a II.r.felperes illetve utólagos feljegyzésénél pedig nem.)

A szakértői vizsgálaton történekről és a szakvélemény hamisságáról a bíróságokat tájékoztattuk, de a beadványainkra nem reagáltak. Ezen beadványainkban kitértünk a következőkre is:

A gépész (tehát nem vízügyi) szakértő a 2015. december 7-ei megbízása alapján a vizsgálatot 2016. január 7-ére tűzte ki, a szakvéleményét 2016. január 19-én adta le az első fokú bíróságon, tehát **két hetes késedelembe esett**, mivel 30 napot kapott arra. Ennek oka az volt, hogy a szakértő várakozott, hogy alperes megszerezze a leszerelés során a hitelesítetlenség egyik bizonyítékát a plombákat, hogy bátran le merjen fényképezni egy más, 2006.évi hitelesítésű plombát. (Mi a „szakvéleményt” a leadását követően 12 nap múlva, 2016. február 1-jén kaptuk meg postai úton a bíróságtól.) A szakértő a késedelemből nem mentette ki magát, a bíróság pedig támogatta a szakértő eljárásjogsértését az igazságos ítélelhozatal rovására, azáltal, hogy azt jogszerűnek tüntette fel. Ha a szakértő a munkáját határidőn belül elvégezte volna, akkor több időnk maradt volna a „szakvéleménye” megcáfolására, de szerencsére más munkáink terhére és éjszaka dolgozva, mégis sikerült megtennünk ezt. A szakértő késedelmének bíróság általi támogatása miatt csak erőfeszítéssel, de mégis sikerült a cáfolatunkat beadnunk kompletten írásban, ezt csak a 2016. február 24-ei tárgyalás napján tudtuk megtenni, mert tudatosan elvette a szakértő és a bíróság az időnkét, majd ráadásul a bíróság tisztességtelenül nem vette át tőlünk a neki a kezéhez átnyújtott beadványunk két példányát a tárgyaláson. Ekkor már tudta nagyjából, hogy a beadványunkban mi szerepel, mert a tárgyaláson egy kevés időt adott, hogy észrevételt tehessünk. (A tárgyalás jegyzőkönyvét –a korábbiaktól eltérően- nem küldték meg.) Ez is megerősíti azt,

hogy a bíróság nem akart dokumentáltan tőlünk is tudni a szakvélemény hamisságáról. A bíróság tehát a szakértő késedelmével is kívánta biztosítani azt, hogy ne tudjuk neki beadni a cáfolatot és, ezáltal ne keveredjen bele az ügybe. Amikor mégis sikerült benyújtatunk, akkor pedig maga a bíróság akadályozta meg azt, azzal, hogy egyszerűen nem vette át, hamis hivatkozással. Így a bírósági gyűjtőládába kényszerültünk bedobni a cáfolatot, erre pedig azt írta az ítéletben a bíróság, hogy „nem vehette figyelembe”, úgy tett, mintha azt és a megelőzően beadottakat az ítélethozatal után nyújtottuk volna be. Ezen tisztességtelen magatartásból egyenesen következtetni lehet a koncepciók ítéletre. Ezen akadályozásával a bíróság tisztességtelenül járt el és az érdemi döntésénél szándékosan nem kívánta figyelembe venni a cáfolatunkat, mert ő rögtön, még tőlünk is előbb észrevette a szakvélemény hamisságát, tudott arról, de ezt nem kívánta megállapítani. A bíróság ezen tisztességtelen magatartásával **az igazságos, érdemi döntését, ítélezését saját maga akadályozta meg**. Ha tehát a bíróság a szakértő eljárásjogsértését nem nézte volna el vagy legalább megkönyörült volna rajtunk, amikor a kezéhez nyújtottuk neki a szakértői anyag bírálatát, akkor mindenképpen **más ítéletet kellett volna hoznia**. De a bíróság nem kívánt igazságos ítéletet hozni.

A másodfokú bíróság tanácsa pedig szintén szándékosan nem kívánta észrevenni a szakértő nevezett késedelmét és egy más panaszunkról, (miszerint a szakértő a vizsgálatáról szóló értesítő levelét 7 nappal a vizsgálata előtt adta fel), azt a megdöbbenő hamis állítást írta az ítéletében, hogy szerinte mi azt kifogásoltuk, hogy az első fokú bíróság „elfogadta, hogy a szakértői vizsgálat az év utolsó napjaiban történjen.” És ezzel tulajdonképpen a tanács az általa észlelt eljárásjogsértésből (tehát, hogy a szakértő két hetes késedelembe esett) kívánta kimenteni a szakértőt egy szemérmetlenül a szánkba adott hamis állítással. Hamisan úgy tett a tanács, mintha azt állítottuk volna, hogy a január 7-ei vizsgálat „az év utolsó napjaiban” történt. (Egyébként ekkor kellett volna megtörténnie a vizsgálatnak, ha a szakértővel betartatták volna a határidőt.)

Tehát két bíróság tussolta el és bagatellizálta el a szakértő késedelmét, amely szerintünk tisztességtelen.

A szakértő más eljárásjogsértést is elkövetett, mert a 2016. január 7-ei vizsgálatáról szóló tájékoztató levelét az év végén, a postai zárvatartások idején, mindössze **7 nappal** a vizsgálata előtt (nem 15 nappal előtte), 2015. dec. 30-án adta fel nekünk, felpereseknek. (Így az ügyvédünk sem tudott eljönni a vizsgálatra, mi pedig majdnem nem szereztünk tudomást arról.) Holott a szakértő a megbízását 2015. december 7-én már kézhezvette, tehát 23 napot várt az értesítő levele feladásával. (Miért várt 23 napig, holott már a megbízása életbe lépett?!)

A szakértő -a levele postára adásával történt ügyködése alapján- arra számított, hogy a levelét nem kapjuk meg, így a vizsgálata elmarad, ezért műszereket egyáltalán nem hozott magával. A vizsgálatát nem kezdhette volna meg, mert a szolgáltató alperes a tőle az értesítő levelében kért dokumentumokat (hitelesítési dokumentum, vízórafelszerelési jegyzőkönyv,

számlák stb.) nem hozta magával, „legkésőbb” a vizsgálatra. Ugyanakkor afelől érdeklődött, hogy nekünk megvannak-e. Az alperes által a vizsgálatra hozott két idegen személyazonosságát nem ellenőrizte. (Az egyik idegen plombaleszakítási kísérletet végzett, míg a szakértő kétszer, hosszasan átöltözött az utcán.) Később, a munkások csoportvezetője, [REDACTED] azt mondta, hogy az ÉTV munkásainak egyike sem vett részt a nálunk folytatott szakértői vizsgálaton. A szakértő az anyagában bíróság által írásban kért, karmantyús összeeresztésre vonatkozó vizsgálati eredmény helyett megtévesztést elkövetve a vízóra részét képező ún. hollandis kötés épségéről nyilatkozott. A szakértő az anyagába meghamisított vízóra felszerelési jegyzőkönyvet csatolt. A vízóra felszerelése 2006. július 23-án történt, -a szabad szemmel is látható-hamisítás szerint pedig 2007. január 3-án. /A hamisítást írásban és szóban, a 2016. február 24-ei tárgyaláson egyaránt bejelentettük, de arra a bíróság egyszerűen nem reagált./ A szakvéleményében -megdöbbentő módon- NA 15-ös típusú vízóráról írt, miközben a felperesek vízaknájában -alperesi jegyzőkönyv szerint- HCI 13-as típusú vízóra volt felszerelve. A 2016. február 1-jei alperesi vízóra leszerelési jegyzőkönyvben is 13-as típusú vízórát jelöltek meg. Ez nem lehet más, mint nyilvánvaló megtévesztés! A szakértő további megtévesztésként csatolta az OMH egy kereskedelmi kft-nek szóló bizonyos óratípusokra vonatkozó hitelesíthetőségre vonatkozó határozatát. A szakértő a vízóra hitelesítésének konkrét időpontját semmilyen módon nem dokumentálta. A szakértő az anyagába az alperes által a vizsgálat előtt készített fényképeket csatolta stb.

A szakértő tehát nyilvánvalóan hamis szakvéleményt adott. A bíróságok ezt szándékosan nem kívánták észrevenni, a bejelentéseink ellenére sem, amely nagyfokú tisztességtelenség volt a részükről. Sőt a bíróság a hamis szakvéleményt -az írásbeli kifogásunk ellenére- „aggálytalannak” nevezte, holott jól tudta, hogy az hamis. A bíróság tisztességtelenül valótlan állítást tett. Még azt sem kifogásolta, hogy a szakértő nem dokumentálta a vízóra hitelesítésének időpontját. Viszont tisztességtelenül elfogadta II.r.felperes naiv feltételezését a vízóra hitelesítési évére vonatkozóan, amelyet a felszerelés évével megegyezőnek vélt. II.r.felperes vízóra pontos hitelesítési időpontjának megállapítására vonatkozó írásbeli kérelmeit pedig tisztességtelenül figyelmen kívül hagyta.

A szakértői anyag felperesi bírálatára vonatkozóan pedig –mint már utaltunk rá- azt a hamis állítást tette a bíróság, hogy felperesek azt nem kifogásolták. Kifogásoltuk írásban, teljesen részletesen és röviden a tárgyaláson, mert be kellett fejeznünk a mondandónkat, a bírónő felszólítására. Ha a bíróság a beadványunkat figyelembe vette volna, akkor az abban és magában a szakértői véleményben foglalt bizonyítékok alapján a szakértői véleményt el kellett volna vetnie és más ítéletet kellett volna hoznia.

Kiemeljük, hogy a szakértő kirendelését se az ügyvédünk, se mi, felperesek nem indítványoztuk. A szakértő viszont az anyagában furcsa módon arra hivatkozott, hogy felperesek indítványozták az ő vizsgálatát. (Megjegyezzük, hogy a korábbi ügyvédünk kétszer indítványozott előzetes szakértői bizonyítást, a másodikat 2013 márciusában utasította el a bíróság.) A szakértői vizsgálat meglepetésként hatott ránk és anyagilag sem voltunk arra felkészülve. Már nem is gondoltunk ilyen vizsgálatra. Ha tudtuk volna, hogy ez valamikor bekövetkezhet, akkor talán mi

kértünk volna fel szakértőt, ahogy a korábbi ügyvédünk (aki valóban képviselt bennünket) folyamatosan javasolta. Ráadásul ő nem 150 ezer forintos díjjal dolgozó szakértőt, hanem 60-80 ezer forintért dolgozó szakértőt javasolt, olyant, akit mi választunk ki. Sajnos ennek a jelentőségét nem tudtuk belátni, mert abban a hitben voltunk, hogy mindegyik az igazságot képviseli. Amikor a szakértői vizsgálatról értesültünk, akkorra már elfelejtettük a korábbi ügyvédünk jótanácsát, mivel évek teltek el azóta.

A bíróság a 2016. február 24-ei tárgyalás jegyzőkönyvét, (amely tárgyaláson az alperes perdöntő bizonyítékokat szolgáltatott saját maga ellen), szándékosan, a korábbi gyakorlatától eltérően és tisztességtelenül nem küldte meg, se az I.r.felperes ügyvédjének, se a saját jogán eljáró II.r.felperesnek. Hiába kérelmeztük a jegyzőkönyvet számtalanszor írásban, tisztességtelenül nem válaszoltak. Ezen jegyzőkönyv eredeti tartalma is egyértelműen bizonyíthatta volna, hogy az elsőfokú ítélet hamis. A jegyzőkönyv perdöntő bizonyítékokat tartalmazott alperes ellen, a szakértő ellen pedig alperesi terhelő nyilatkozatot (elismerte, hogy a szakértő leszereltette a vízőrát, de azt nem tette hozzá, hogy azért, hogy más szakértő ne tudja megvizsgálni), ezért, mivel a bíróság pártos volt, a jegyzőkönyv meg nem küldéséről a másodfokú bíróság a szóbeli és írásbeli ítéletében teljesen eltérő hamis állításokat tett. Szerintünk e jegyzőkönyv átdolgozása miatt is történhetett az elsőfokú ítélet után a 16 és fél hónapos perhúzás.

Ezen tárgyaláson nem derült ki, hogy már ítélethozatal következik. A tárgyalás után az ügyvédnő felhívott bennünket telefonon, hogy 2016. március 7-én ítélethozatal lesz és tekintettel a korunkra és az egészségi állapotunkra, ne menjünk el, azt javasolja.

Mi elmentünk és **II.r.felperes ott szembesült először az illeték (addig a bíróság által elhallgatott) hatalmas összegével.** A bíróság „méltányosan” ráadásul közvetlenül a kezünkbe adta az ítéletet, hogy a kézbesítési időtől is elessünk és ezzel kívánta növelni az esélyt, hogy ne tudjunk beadni egy jó fellebbezést 15 napon belül. (Tudatosan kihasználta, hogy mi elesettek, idősek vagyunk és jól látta, hogy az ügyvédünk nem képes ellátni a képviseletünket és a rövid határidővel meg kívánta gátolni, hogy egy másik ügyvédet tudjunk találni.)

Egyébként az elsőfokú bíróság egymást követően három ún. **nem érdemi** tárgyalással is húzta az időt (2015 augusztus 31-e, 2015. november 9-e, 2016. január 11-e). Az ún. nem érdemi tárgyalásokat az ügyvédnőnk közölte velünk, vele pedig a bíróság közölte telefonon. Az ügyvédnő azt mondta nekünk telefonon, hogy ne menjünk el, mert nem érdemi tárgyalás lesz, de az okát soha nem közölte, mert ő sem tudta. A „nem érdemi” tárgyalások gyanúsak lettek számunkra. Hiszen az „érdemi” tárgyalásokon nem volt idő arra sem, hogy az írásbeli dokumentumokat átadjuk vagy II.r.felperes meghallgatására sor kerüljön. Az ún. nem érdemi tárgyalásokról jegyzőkönyv készült (amelyeket megkaptunk a 2016. február 24-ei tárgyalás jegyzőkönyvével ellentétben!), miszerint nem jelent meg senki, holott a távolmaradásunkat a bíróság üzenetben kérte az ügyvédtől. Mi fegyelmezett emberek vagyunk és megdöbbenő volt azt olvasni, hogy nem jelentünk meg. Szerintünk a nem érdemi

tárgyalások tartása is méltatlan és tisztességtelen eljárás. Ilyen szándékos perhúzás csak súlyos okkal történhetett. Egy biztos, hogy a perhúzás nem a mi, vagyis idős emberek érdekét szolgálta.

A 2015. augusztus 31-ei tárgyalást telefonon lemondta a felek felé a bíróság, de a nem érdemi tárgyaláson I.r.felperes **–az üzenet ellenére- mégis egyedülként bemerészkedett.** A bíróság azonnal feltalálta magát és ezt a maga javára fordította. Ir.felperesnek részleteznie kellett, hogy II.r.felperes milyen indokkal nem jelent meg. Hogy az ügyvéd miért nem jelent meg, azt nem kérdezte meg a bíróság és nem szólt arról, hogy „Alperesért: senki” nem jelent meg, mert jól tudta a bíróság, hogy ő közölte velük, hogy nem érdemi tárgyalás lesz, ne jelenjenek meg. Ez tehát egy nem érdemi tárgyalás volt, de **a bírónő ezt mégsem közölte a jegyzőkönyvben**, aminek a száma: 23.P.23.847/2011/51., holott tisztességesen közölnie kellett volna. Azért nem közölte, mert valószínűleg nem volt ésszerű indoka a nem érdemi tárgyalás tartására (valószínűleg eredetileg a szakértőre kívánt hivatkozni), de kapóra jött neki I.r.felperes túlbuzgósága és az ő megjelenését kihasználva a nem érdemi tárgyalást utólag, hamisan, a jegyzőkönyvben érdemi tárgyalásnak állította be. Azt írta, „idézettek közül szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg a felperesi jogi képviselő, valamint az alperesi jogi képviselő. Nem írta oda, hogy kimentették magukat ilyen vagy olyan indokkal vagy pedig nem mentették ki magukat, mert ez már nyilvánvaló hamisság lett volna alperesi jogtanácsos előtt is. Az elsőfokú bíróság a következő, 2015. november 9-ei tárgyalást már **nem érdemi tárgyalásnak** minősítette a jegyzőkönyvben **is**, arra hivatkozva, hogy „az **iratok** 2015. október 30. napján a szakértő részére kerültek megküldésre”, „az iratok hiányában az érdemi tárgyalás megtartásának akadálya van”. A következő tárgyalás **szintén nem érdemi tárgyalás volt**, 2016. január 11. napján (jegyzőkönyv száma 23.P.23.847/2011/60.) A bíróság a nem érdemi tárgyalást –az előző tárgyaláshoz hasonlóan- azzal indokolta, hogy „az iratok a szakértőtől nem kerültek visszaküldésre”. (Egyébként I.r.felperes erre a tárgyalásra is bemerészkedett egyedülként, hogy panaszt tegyen a szakértői vizsgálaton történt plombaleszakítási kísérletre és a csavaranya dörzsölésére vonatkozóan. II.r.felperes írásbeli beadványát vitte magával, amelyben II.r.felperes részletezte a vizsgálaton történeteket.)

A bírósági jegyzőkönyvből megállapítható, hogy az ügyünkben keletkezett iratok tehát 2015. október 30-ától a szakértői anyag leadásának napjáig, 2016. január 19-éig a szakértőnél voltak. Hogy a bíróság az „iratok” alatt mit értett, az nem derült ki, de hamisságot sejtet a pontatlan fogalmazás. Szerintünk a 2016. január 11-ei jegyzőkönyvből arra lehet következtetni, hogy a szakértő késedelembe esett, amelyet a bíróság nem kívánt megállapítani. A három egymást követő nem érdemi tárgyalás tartása **6 hónapos perhúzást**, tisztességtelenséget bizonyít.

Az elsőfokú ítéletet követően **újabb, már 16 és fél hónapos, 495 napos perhúzás következett**, amely jogalapját úgy **próbálta** biztosítani az elsőfokú bíróság titkára, hogy kéretlenül „utóbb történt változásra” hivatkozó költségmentességi kérelem benyújtására

adott lehetőséget II.r.felperesnek az ügyvédjén keresztül. II.r.felperes nem tudott erről a lehetőségről, II.r.felperes így azt nem is kérelmezte, (mert az ügyvéd ezt nem közölte vele), de nagyon megörült annak, mert feltételezte, hogy a bíróság az általa korábban már benyújtott kérelmekből ismeri az adatainkat, körülményeinket és ezek alapján meg kíván kegyelmezni nekünk. A titkár viszont csak hiú reményt keltett és II.r.felperes benyújtott kérelmét elutasította a 23.P.847/2011/80. számú, 2016. május 25-én kelt végzésben. A II.r.felperes végzés ellen benyújtott fellebbezését a másodfokú bíróság tanácsa, **perhúzást végezve, fél év múlva** bírálta el és jóváhagyta az elutasítást a 3.P.kf.269.46/4. számú végzésében, 2016. december 14-én. (A bíróság hiú reményt keltett II.r.felperesben, csupán eszközként használta fel őt a perhúzáshoz. Majd II.r.felperes megkapta a ráadásul gúnyolódó hangvételű elutasításokat. Eszközként felhasználni, majd gúnyolódni egy szegény, idős asszonnyal finoman szólva tisztességtelen.)

A II.r.felperes illetékmentességre vonatkozó, személyes adatokat tartalmazó, könyörgő hangú, kegyelmet kérő kérelmeit és a fellebbezését, a fellebbezés-kiegészítését az első fokú bíróság végzések (pl. 82. és 84. számú végzések) mellékleteként **megküldte az alperesnek** azzal a felhívással, hogy **tegyen arra észrevételt**. A bíróság ezáltal úgy tett (vagy úgy is volt), mintha az alperes ÉTV dönthetne II.r.felperes illetékmentességéről. Szerintünk ez is tisztességtelen volt.

Idézet II.r.felperes illetékmentesség ügyében benyújtott fellebbezéséből, amelyre alperes ÉTV észrevételét várta a bíróság:

„Így is nagyon alacsony az életszínvonalunk az életminőségünk további rovására, nincs központi fűtésünk, az ivóvizet az artézi kútról hordjuk és mérsékeltük az étkezésünket, az előírt vitamin és táplálékkiegészítő tablettákat egyáltalán nem vásároljuk meg, nincs televízió előfizetésünk, nem tudunk egy újságot sem megvenni, autónk sincs, még a buszbérletet is alig tudjuk kifizetni stb. Az önkormányzattól és az államtól (pl. tankönyvek) soha nem kértünk segítséget, mert szégyelltük volna, mindig a saját erőnkre támaszkodtunk. Mi egész életünkben dolgoztunk, de mégis meg kellett tanulnunk a lemondást, huszonöt éve nem voltunk üdülni egyetlen napra sem. Beletörődtünk így a sorsunkba, abban bízva, hogy gyermekünk tanulni fog és neki jobb lesz, most viszont az ő jövőjét, az ő tanulását veszélyezteti az igazságtalan ítélet és az összes költség rám terhelése. Ezért kérem a tisztelt Ítéletábrát, hogy legyen szíves méltányosságot gyakorolni velünk szemben, mivel a bírósági ítélet már nem lemondásra, hanem teljes tönkretételre ítelt bennünket.”

A végzésekben ekkortól **nevezték át a kártérítési pert „szerződés érvénytelensége iránti pernek”**, hogy alperest a kötelezettségszegései alól ezen a jogcímen mentesíteni tudják. Akkor még a bíróság is úgy látta, hogy ez az egyetlen jogi lehetőség alperes pernyertességének elérésére. Ez a pártosság és a tisztességtelenség egyik bizonyítéka.

Ezt követően az elsőfokú bíróság egy megtévesztő 23.P.23.847/2011./90. számú végzésben **költségmentesség ügyében felülvizsgálati kérelem Kúria felé történő benyújtási**

lehetőségéről tájékoztatta II.r.felperest. Ezen lehetőséggel valamilyen ok miatt, szokásától eltérően reagált az ügyvédünk. Nem kérte be a titkár végzését, hanem elfogadta azt, hogy II.r.felperes megkérte a költségmentességi felülvizsgálati kérelem benyújtására. Egy szóval sem mondta, hogy ez nem lehetséges, mert ennek jogi akadálya van. (Az ügyvédnő a könyörgésünk nélkül megírta a kérelmet, miközben korábban nem válaszolt az e-mailjeinkre.) Az ügyvédnő által benyújtott 1 vagy 1,5 oldalas kérelmet az elsőfokú bíróság **szabálytalan módon befogadta.** Mindez úgy történt, hogy **a bíróság és az ügyvédnő egyaránt jól tudták, hogy a Kúria önmagában nem bírál el ún. csatlakozó kérelmet.** A Kúria 3 hónap múlva végzésben tájékoztattott arról, hogy érdemi döntést nem tud hozni. Az elsőfokú bíróság -az ügyvédet felhasználva- mindezt perhúzás céljából tette és a Kúriát is bevonta ebbe. A másodfokú bíróság tanácsa pedig a költségmentességgel kapcsolatban ítéletében szó szerint a következőket írta:

„A II.r.felperes által bejelentett fellebbezés, majd a jogerős (költségmentességet elutasító) végzéssel szembeni **felülvizsgálati kérelem elbírálását követően lehetett csak** az ítélet elleni fellebbezésre tekintettel az iratokat a másodfokú bírósághoz felterjeszteni.” Azt, hogy a végzés költségmentességet elutasító végzés volt, szándékosan kihagyta a tanács, hogy a mondata egyszerű közlése önmagában megállja a helyét, de nem állja meg a költségmentességet elutasító végzésre vonatkozóan. A tanács ilyen hamis fogalmazással kívánta elterelni a jogsértésről a figyelmet. És ilyen furfangosságokkal tudnak pert nyerni valakivel vagy pert elveszítetni, ahogy az ő pártosságuk kívánja. A másodfokú tanács tudatosan nem nevezte meg a felülvizsgálati kérelem elbírálását végző Kúriát és úgy tesz, mintha költségmentesség ügyében született jogerős végzéssel a Kúriához önállóan lehetett volna fordulni. A másodfokú tanács tisztességtelenségét mutatja, hogy felperesek minden bejelentésének tartalmát ilyen inkorrekt módon fogalmazták át, abban bízva, hogy azt senki sem érti meg. Gyakorlatilag azonban **a másodfokú bíróság elismerte, hogy költségmentességi ügyben az elsőfokú bíróság által a Kúriához eljuttatott felülvizsgálati kérelemről tud és feltétlenül szükségesnek, sőt jogszerűnek tűntette fel, holott az jogszerűtlen volt.** Ezzel a tanács az elsőfokú bíróság időhúzását próbálta legalizálni, (mert szerinte is szükség volt az időhúzásra). Nem azért kellene működnie a másodfokú bíróságnak, hogy az elsőfokú bíróság hibáit eltussolja és még a Kúriát is eszközként használja. Mindez tudatosan folytatott, sőt saját maguk által is elismert, tisztességtelen bírósági eljárást bizonyít.

Az elsőfokú ítélet után a B.K.Törvényszéknél tettünk panaszt a bíróság anyagi és eljárási szabálysértései miatt, majd -a kollégiumvezető asszony válasza alapján- megkezdtuk a panaszlevelek és a beadványok benyújtását (9 db feladóvevény igazolja ezt) a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltáblánál. (A kollégiumvezető asszony azt a tájékoztatást adta, hogy a Pp. szerint az elsőfokú eljárással kapcsolatos panaszt a másodfokú bíróság vizsgálja ki. A kollégiumvezető asszony megígérte továbbá írásban, hogy az első fokon benyújtott beadványainkat be fogja szereltetni a másodfokra felterjesztett iratok közé. A másodfokú tanács az első fokú bíróság által beszerelt iratokat is „hatálytalannak” tekintette.)

A Fővárosi Ítéltábla -tiszteletlen módon- nem reagált majdnem egy éven keresztül, nem figyelmeztetett bennünket, hogy csak az ügyvéd által küldött beadványokat fogadja el. Majd azt írta 2017 januárjában, hogy nincs náluk folyamatban eljárás. A Fővárosi Ítéltáblához címzett beadványainkat az ügyvédnőnek is megküldtük, de mivel az első fokú eljárás során hiába küldtük meg neki a beadványainkat, azokat ő -valószínűleg- nem juttatta el az első fokú bírósághoz (akkor azt hittük, hogy beteg, mert teljesen elérhetetlen volt hosszú ideig), emiatt –a korábbi gyakorlatunkat követve- nemcsak neki, hanem a másodfokú bíróságnak is megküldtük azokat. Az ügyvédnő pedig nem közölte, hogy mi azokat másodfokon már be sem adhatjuk, nem figyelmeztetett bennünket, egyszerűen nem reagált, ő pedig nem adta be.

Se a B.K.Törvényszék, se a Fővárosi Ítéltábla nem reagált arra, hogy az ügyvédünk által írt fellebbezés mellé három példányban csatoltuk az általunk átírt fellebbezést. Az ügyvédnő teljesen, ordító módon elírt dátumokat, tényeket, kihagyta a második, jóhírnévsértéssel kapcsolatos kereseti kérelmünket (!), továbbá nem tért ki a felszerelési jegyzőkönyv átdátumozására stb. (Az ügyvédnő a fellebbezésébe jövőbeli dátumokat írt be a múltbeli dátumok helyett, az erőgépes alperesi munkálatokról pedig azt írta, hogy felásták a kertünket stb.) Az átírt fellebbezés csatolására az ügyvédnő adott nekünk úgymond lehetőséget azáltal, hogy az ügyvédnő a fellebbezése mellé betette a borítékba az ő megbízásáról szóló szerződést, amelyet II.r.felperesnek alá kellett írnia és neki kellett postáznia azt a fellebbezéssel együtt a bíróság felé. (Megjegyezzük, hogy míg a fellebbezést meg tudta küldeni nekünk postán, addig a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelmet e-mailben sem hajlandó megküldeni nekünk!) Mi becsületesen felhívtuk a bíróság figyelmét a kétféle fellebbezésre, pedig az ügyvédnő okirathamisításra kívánt rábírn bennünket, hogy ne csak alperes és szakértő legyen okirathamisító. Szerintünk ezt a bírósággal együtt találta ki, mivel a bíróságok jogszerűtlenül eltekintettek a kétféle fellebbezéstől, az ügyvéd által írt fellebbezés példányszámának hiányától. Tehát annak ellenére, hogy a B.K.Törvényszék szerintünk rögtön észrevette a kétféle fellebbezést, **mégsem intézkedett jogszerűen** pl. nem utasította el a fellebbezésünket, arra hivatkozva, hogy **kétféle tartalmú fellebbezés lett benyújtva** és az ügyvéd általi fellebbezés példányszáma nem elegendő. Ez azt jelentette volna, hogy véget ér a per és arra gondoltak, hogy ez kiszámíthatatlanabb következményekkel járhat számukra, mint a perhúzás. A másodfokú bíróság pedig ravaszán úgy tett, mintha az ügyvédi fellebbezésnek csupán az elírt dátumait pontosítottuk volna. Ez valótlan állítás, mert az ügyvédi fellebbezést teljesen, érdemében átírtuk és így kétféle fellebbezés volt benyújtva. A másodfokú bíróság a hivatkozásban úgy tüntette fel tehát, mintha csak pontosításról lett volna szó. A tanács előadó bírāja az ügyvédnő nevetséges fellebbezését szánakozva olvasta fel és valószínűleg nem tudott az általunk átírt fellebbezésről. A tanácselnök kihasználta, hogy az ügyvédünk valamilyen külső ok miatt egyáltalán nem kívánta az ügyet megérteni és ezt az alperes javára fordította, amely által is bebizonyította a pártosságát, vagyis alaptörvényellenesen járt el.

Az ügyvédnő a szakértő nevét –meglepő és jogszerűtlen módon- beírta a Fővárosi Ítéltáblának címzett fellebbezésébe, amely szerintünk alapvető előírásokat sért, mert

lehetővé teszi, hogy a bíróság a személytől ne tudja függetleníteni magát. A másodfokú bíróság ez esetben is kihasználta az ügyvédnő tudatos vagy véletlen szakmai hibáját, így a szakértő nevét ügyesen ő maga is feltüntette az ítéletében, de úgy, hogy „csupán” idézett az ügyvédnő fellebbezéséből. Szerintünk ezzel egyértelműen, tudatosan befolyásolni kívánta a Kúria döntését. Nagytapasztalatú tanácsi bírák ravaszkodása, amit véletlennek tüntetnének fel, mi lenne más, mint tisztességtelenség.

Az ügyvédnő a hivatásából folyó kötelességét már akkor is megsértette, amikor nem jött el a 2016. január 7-ei szakértői vizsgálatra. Szerintünk azért nem jött el, mert tudta, hogy alperes és a szakértő valamit terveznek a vizsgálatra. Annyi becsület azért volt benne, hogy azt írta nekünk, hogy a szakértői vizsgálaton mindent nagyon figyeljünk meg, de azt nem mondta, hogy hívjunk tanút. Nem értettük, hogy mit kellene megfigyelni, mert nem számítottunk arra, hogy egy „igazságügyi” szakértő bűncselekményben vesz részt. Az ügyvédnő tudhatott a terveikről, de nem akart belekeveredni egy olyan bűncselekménybe, ahol négyen azt kívánják állítani, hogy a plombát mi szakítottuk le és ő velünk együtt, esélytelenül, harmadikként azt állítsa, hogy ez nem igaz. (Az idegen munkás talán azért nem szakította le a plombát, csak egy kísérletet tett arra, mert I.r.felperes közölte, hogy lefényképezte azt a vizsgálat előtt és az nem tudatosult az idegenben, hogy ők együtt négyen tanúsíthatják azt két fővel, velünk szemben, hogy le volt szakítva a plomba. Az idegen szerencsénkre nem volt jártas a bírósági eljárásokban.) Mindezt bejelentettük a bíróságoknak, amelyek nem kívánták figyelembe venni, tehát alaptörvényellenesen jártak el.

Az elsőfokú ítélet után 21 hónap múlva, 2017. december 13-án született meg tárgyalás tartása nélkül az újabb tisztességtelen, már másodfokú ítélet. A másodfokú bíróság szándékosan hiányosan átmásolta a tényállást, kissé átszerkesztette az elsőfokú ítéletet, „ügyesen” felcserélte az első fokú bírálati sorrendet és néhány a bíróságra kompromittáló mondatot kivett (pl. felperesek és alperes „egyetértőleg” állapították meg a vízóra hitelesítési évét) és néhány saját magára nézve kompromittáló mondatot beírt (pl. a szakértő a zárógyűrűk és a plomba alapján állapította meg, hogy az aknában nem volt vízszivárgás). Ez utóbbi kijelentés is mutatja, hogy a bírósági tanács nem műszaki járatlansága miatt hozott igazságtalan ítéletet, hanem tisztességtelen ok miatt. Az átlagember is tudja, hogy a plomba alapján nem lehet vízszivárgást megállapítani.

A másodfokú ítélet már a fejlécében szándékos névelírást tartalmaz. Az alperes ÉTV több mint egy éve elküldött jogtanácsosának a nevét használták fel az ítéletben, hogy az új jogtanácsosnő nevét -valamilyen ok miatt- el tudják titkolni. A névelírás bizonyosan szándékos volt, mert a tanácselnök **az új jogtanácsosnővel bizalmas, halk beszélgetést folytatott** és mégis a korábbi férfi jogtanácsos nevét írták be az ítéletbe. A Kúria felé jeleztük többek között ezt is, de **a Kúria ennek ellenére szintén az elküldött jogtanácsos nevét használta fel** a felülvizsgálati kérelem elutasításáról szóló végzésében.

Mind az elsőfokú, mind a másodfokú ítélet **számtalan hamis bírói állítást** tartalmaz, **egy ítéleten belül is ellentmondások szerepelnek** (pl. II.r.felperes „fogyasztó” volt akkor, amikor aláírta az alperes jegyzőkönyvét, de ezzel szemben II.r.felperes nem volt fogyasztóként nyilvántartva, amikor a házánál láncaltapassal megjelent alperes), az események időrendjét szándékosan felcserélték és **bizonyítóerejű dokumentumokat tagadtak le** (pl. a felperesek

által 2011. február 23-án alperesnek küldött ajánlott levél, amely átvételét a Posta Vezérigazgatóság elismerte). Mindez lehetővé tette a hamis ítélet meghozatalát.

Mindkét ítélet bírósági tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt tanúvallomásokat tagadott le (pl. azt állították, hogy a 2011. június 16-án az alperes által lánctalpas erőgéppel végzett vízmegszüntetési földmunkálatok során jóhírnévsértő közlés nem hangzott el, ugyanakkor a vonatkozó tárgyalási jegyzőkönyv egyértelműen rögzítette ennek ellenkezőjét, az alperesi tanú is elismerte a közlést, alperesi és felperesi tanúk egybehangzóan nyilatkoztak). Ilyen tisztességtelen módon tudta csak a bíróság alperest kimenteni az általa elkövetett jóhírnévsértés alól.

A másodfokú szóbeli ítélet és a másodfokú írásbeli ítélet **több ponton eltért egymástól** (pl. a szóbeli ítélethirdetésen az hangzott el az ügyvédnő megdöbbenésére, hogy felperesi ügyvédnő nem adta meg az elérhetőségét, ezért nem kapta meg a 2016. február 24-ei tárgyalás jegyzőkönyvét, az írásbeli ítéletben pedig az szerepel, hogy a bíróságnak nem kellett megküldenie a jegyzőkönyvet a felpereseknek, mert mindkét felperes jelen volt a tárgyaláson. Továbbá a szóbeli ítélethirdetésen azt közölték, hogy bizonyos iratanyagok hiányoznak, ezért születik részítélet. Az írásbeli ítéletben pedig az szerepel, hogy a II.r.alperes önkormányzat ellen az elsőfokú bíróság nem szüntette meg a pert, holott az –tudomásunk szerint- el sem indult.)

A Kúriához intézett panaszaink hatására a másodfokú írásbeli ítéletben további kisebb módosításokat hajtottak végre a szóbeli ítélethez képest. Az új alperesi jogtanácsosnőnek szóban, a 20 perces ítélethirdetésen való részvételéért megítélt 1 millió 260 ezer forintos óradíj alapján megállapított 420 ezer forintot 100 ezer forintra mérsékeltek. A másodfokú ítéletben eldeformálva összefoglalták a Kúriához benyújtott panaszaink egy részét, miközben kijelentették, hogy a beadványaink „hatálytalanok”. A beadványainkban foglaltak közül valamiért két tény nem tekintettek hatálytalannak, így II.r.felperes nevét már pontosan írták be a másodfokú ítéletbe, valamint módosították az elsőfokú ítélet azon tévedését, hogy I.r.felperes teljes személyes költségmentességgel rendelkezik. Eltekintettek az elsőfokú bírósági ítélet utolsó mondatától, miszerint a beadványainkat a bíróság „nem vehette figyelembe”. A másodfokú bíróság tehát nem vette figyelembe még az elsőfokú bíróság számára benyújtott, elsőfokú bíróság által elismert beadványainkat sem, annak ellenére, hogy II.r.felperes akkor még saját jogán járt el. Olyan beadványokat is „hatálytalannak” tekintett a tanács, amely beadványokra az első fokú bíróság a panaszunk hatására írásban azt ígérte, hogy be fogja „szerelni”. Ez nemcsak velünk szemben volt tisztességtelenség, hanem az első fokú bírósággal szemben is az volt.

Tisztelt Alkotmánybíróság! A hatalmas bírósági illeték kiszabásával tönkretették és ellehetetlenítették a családunkat a bíróságok. (I.r.felperes a családja jövedelme alapján a per indulásakor illetékmentességet kapott, ezért tudta indítani a pert, majd évekkel később bevonták I.r.felperes feleségét, II.r.felperest a perbe, aki már nem kapta meg az illetékmentességet. Mindkét esetben meghaladta a jövedelmünk a 28 ezer forintot.)

A hamis szakvélemény 2016 februárjában történt kézhez vétele és a 2016. március 7-ei igazságtalan ítélet óta félelemben élünk. Ezt az alperes ÉTV jól tudja és ennek fokozása érdekében a másodfokú ítélet hivatalos megszületése előtt fél évvel korábban, 2017 júliusában, írásban 420 ezer forint perköltség behajtásával fenyegetett meg bennünket, a másodfokú ítélet kimenetének ismeretére hivatkozva. A másodfokú bíróságnak ezt is jeleztük, de „hatálytalannak” tartotta ezen bejelentésünket is, annyit írt csupán erről, hogy szerintünk újabb „zaklatás” történt alperes részéről. Mi, felperesek úgy látjuk, hogy a bíróságok tudatosan képviselték az alperes szolgáltató mohó pénzéhségét. Az agresszív fenyegetéseit (pl. írásban vízmegszüntetést helyeztek kilátásba 2011. szeptember 7-én) természetesnek, sőt jogszerűnek tartották. Az alperes azért tartott bennünket 2011 óta állandó fenyegetésben, mert tartott attól, hogy kiderül, közérdeket sértve, hitelesítetlen vízmérőórák felszerelése révén tett szert hatalmas nyereségre. A bíróságok jogszerűnek tartották azt is, hogy alperes a per folyamán három alkalommal lánctalpas erőgépekkel jelent meg a házunknál. (Úgy megrengették a házat, hogy a konyhaszekrényben csörögtek a tányérok, a földtámaszt megbontották, a védett házunk berepedezett, statikája leromlott.) Az elsőfokú bíróság „nem vehette figyelembe”, a másodfokú bíróság pedig „hatálytalannak” tekintette a beküldött, bizonyítóerejű fénykép- és videófelvevételeinket is. Idősek vagyunk és az igazságtalan ítéletek miatt megbetegedtünk, egy évtizedet vettek el az életünkől a perhúzással, a hatalmas összegű illetékkel, jogtanácsosi díjjal pedig el akarják venni az életünket is.

Túlzás nélkül összesítve elmondható, hogy II.r.felperes tulajdonképpen jogilag perben sem állt, mégis ítéleztek felette, úgy hogy még a nevét sem tudták pontosan és a per hatalmas költségeit utólag rá terhelték és megbetegítették, ártatlanul éveken keresztül kínozták és félelemben tartották, sőt alperest a fenyegetésére bátorították. A perben szereplő vízmérőóra helyett egy más típusúról írtak, ennek a más órának sem a karmantyús összeesztéséről, hanem a hollandis kötéséről, az OMH laboratóriumi hitelesítési dokumentumát lényegtelennek tekintették, semmisnek tekintették az ÁNTSZ hatóságnak a határozatát, felcserélték még az év hónapjainak a sorrendjét is alperes érdekében, a saját tárgyalási jegyzőkönyvüket meghazudtolták, hamis jogtanácsosi néven futtatták a pert, hogy a tanács ismerőseinek nevét el tudják titkolni stb. Ha a Gondviselés kegyelme nem segít nekünk, akkor pedig már ártatlanul börtönben ülnénk, mert a vízóra hitelesítetlenségének eltitkolása érdekében alperes és a szakértő le kívánták szakíttatni a vízóra plombáját és el akartak ítéltetni, azért, hogy alperes évtizedes közérdeksértését titokban tartsák. Mindezt a köz pénzén fenntartott és a köz érdekében működtetni kívánt bíróságok támogatták. Ha az alperes általi plombaleszakítási kísérlettől eltekintünk, akkor elmondhatjuk, hogy a bíróságok még az alperestől is gátlástalanabbak voltak, az alperes által benyújtott ellenkérelmet is meghamisították alperes érdekében a hitelesítés ügyében, az igazsághoz semmi közük sincs. Fondorlatosan a hatalmuk alá vonták az ügyvédünket, aki elemi képviseleti kötelezettségét sem merte ellátni. Közvetve döntöttek az életünkről, meg akarják vonni tőlünk az életfeltételeinket, azaz halálra ítélték bennünket ártatlanul. Bírósági titkárokat tanítanak be nem a tudományra, hanem fondorlatokra, akiket a bíróvá való kinevezésükkel ösztönözve bármire hajlandóvá tettek. Olyan nagy érdekeltsége volt a bíróságoknak az alperes

közérdeksértő cselekményeinek eltussolásában, a pernyertességében, hogy eltekintettek attól is, hogy alperes fondorlatosan rávette a –vele azonos vezetésű- társművet, hogy a házunk tövében vezesse a szennyvízcsatornát, amelynek során a műemlék vályogházunkat megkísérelték összedönteni.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Ha a bíróságok nem vették volna semmibe az Alaptörvény tisztességes bírósági eljárásra vonatkozó előírását, akkor nem lenne ilyen drámai a helyzetünk és a lelkiállapotunk. De a bíróságok alapvető erkölcsi normákat sértették a hamis állítások tételével és dokumentált tények letagadásával. Úgy ítéljük meg, hogy a bíróságok ügyünkben elkövetett Alaptörvényt sértő, tisztességtelen magatartását bizonyítottuk. Kérjük, hogy legyenek szívesek indoklásunkat elfogadni.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot az Abtv. 29. §-a alapján, hogy az alkotmányjogi panaszunkat legyen szíves befogadni, mert a panaszunkban ismertetett tények a bírói döntést, ítélezést érdemben befolyásolták.

Szerintünk ezen tények egyértelműen bizonyítják az ítéletek alaptörvény-ellenességét.

Az általunk bemutatott jogsértések a bírói döntést egyértelműen érdemben befolyásolták. Ha a bíróságok tisztességesen jártak volna el, akkor nekünk jogosan járó kártérítés megfizetésére kötelezték volna az alperest és nem pedig bennünket lehetetlenítettek volna el a fondorlatos módon, utólag rám, II.r.felperesre terhelt hatalmas összegű illetékkal és jogtanácsosi díjjal. A jogtanácsosi díjat nekünk kell kifizetnünk az egy főre jutó havi 56 ezer forintunkból és ráadásul ezzel az alperes által elkövetett szolgáltatói kötelezettségmulasztások és bűncselekmények (pl. vízóra felszerelési jegyzőkönyv meghamisítása) „munkadíját” fizettetik meg velünk. Már ki kellett fizetnünk a hamis szakvéleményért 150 ezer forintot, majdnem egy havi bevételünket. Az alperes okozatos mulasztásából származó vízfolyás 156 ezer forintos értékét pedig nem kaptuk vissza. Nekünk ez hatalmas összeg volt, amelyet ráadásul jogtalanul, fenyegetéssel kényszerített ki tőlünk. Ráadásul a jogtalan követelés kikényszerítésének módjával alperes megszégyenített bennünket.

A családunk felmenői között szakkönyvíró volt, Érd első két iskoláját az üknagyapám alapította stb., így az alperesi állítás, hogy lopjuk a vizet, különösen rosszul érint bennünket mind a mai napig. Az I.r.felperes édesapja a szakkönyveiben hazánk egyetlen kincsének nevezte a vizet, amelyet alperes évtizedeken keresztül azért pazarolt, hogy nagyobb bevételre tegyen szert.

A bíróság lelkileg és fizikailag egyaránt tönkretett bennünket és ennek ellentételezésére nincs jogi lehetőségünk, hiszen melyik ügyvéd meri beperelni a bíróságot, hogy egy életre tönkregye a karrierjét? Nekünk pedig nincs jogunk ügyvéd nélkül pert indítani és erőnk sincs. 80 évhez közeledve ki tud pénz nélkül pereskedni ilyen szörnyű tapasztalatok birtokában?! Az utolsó éveinket, amikor még dolgozhattunk volna, élhattunk volna szolidan,

megkeserítették és félelemben tartottak bennünket. Ezt soha nem tudjuk kiheverni. (A pénzünk egy jelentős részét postázási költségekre, fénymásolásra stb. kellett fordítanunk.) A bíróság elérte, hogy éjjel-nappal a végrehajtót kényszerülünk várni. Minden tervünk kútba esett, minden időnk, még az alvástól is elvették. Hidegben írtuk a beadványainkat, mert a kályhát nem volt erőnk és időnk rakni, az utólagosan kiszabott illetékkal pedig el kívánták érni, hogy ezután ne legyen még egy kevés tűzifánk se és ennivalónk se. A nevezett bíróságoktól már sokkal jobban félünk, mint a már háromszor lánctalpassal megjelent és fenyegető leveleket küldözgető alperestől, aki ártatlanul börtönbe kívánt juttatni bennünket. Egy életre megtanítottak bennünket, hogy igazságot vagy legalább részigazságot tőlük nem lehet kérelmezni, mert az igazság szótól is hideglelést kapnak.

A bírói ítéletek tehát az Alaptörvényben rögzített tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogot [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] esetünkben súlyosan megsértettek.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Kérjük, **legyen szíves megkegyelmezni nekünk**, segíteni családunknak, és így a tisztességtelen eljárásokban született alaptörvény-ellenes bírósági döntéseket szíveskedjék megsemmisíteni.

Munkájukhoz az Úr adjon további jó erőt és egészséget Önöknek!

Érd, 2018. október 18.

A legnagyobb tisztelettel és köszönettel:

